

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

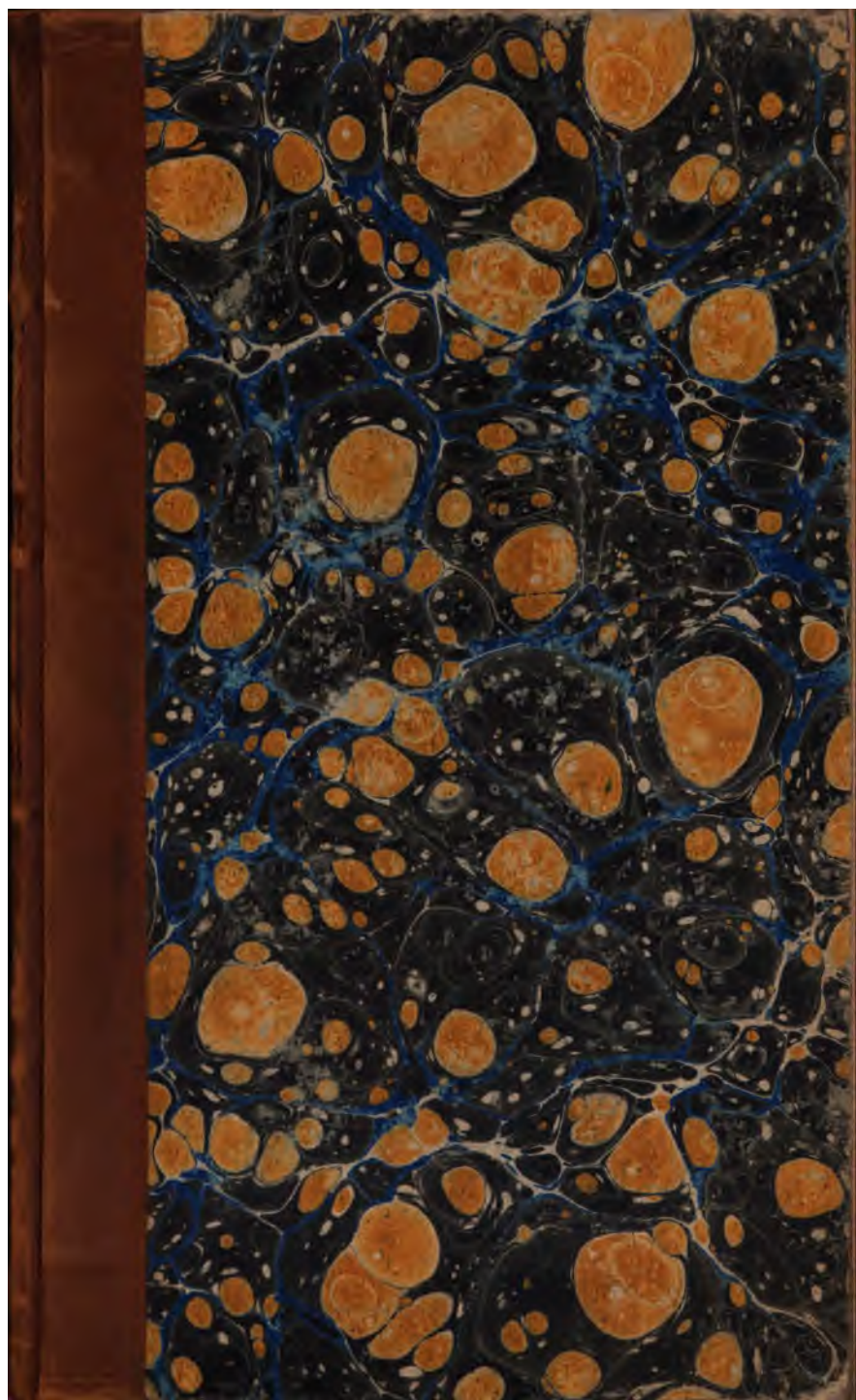
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

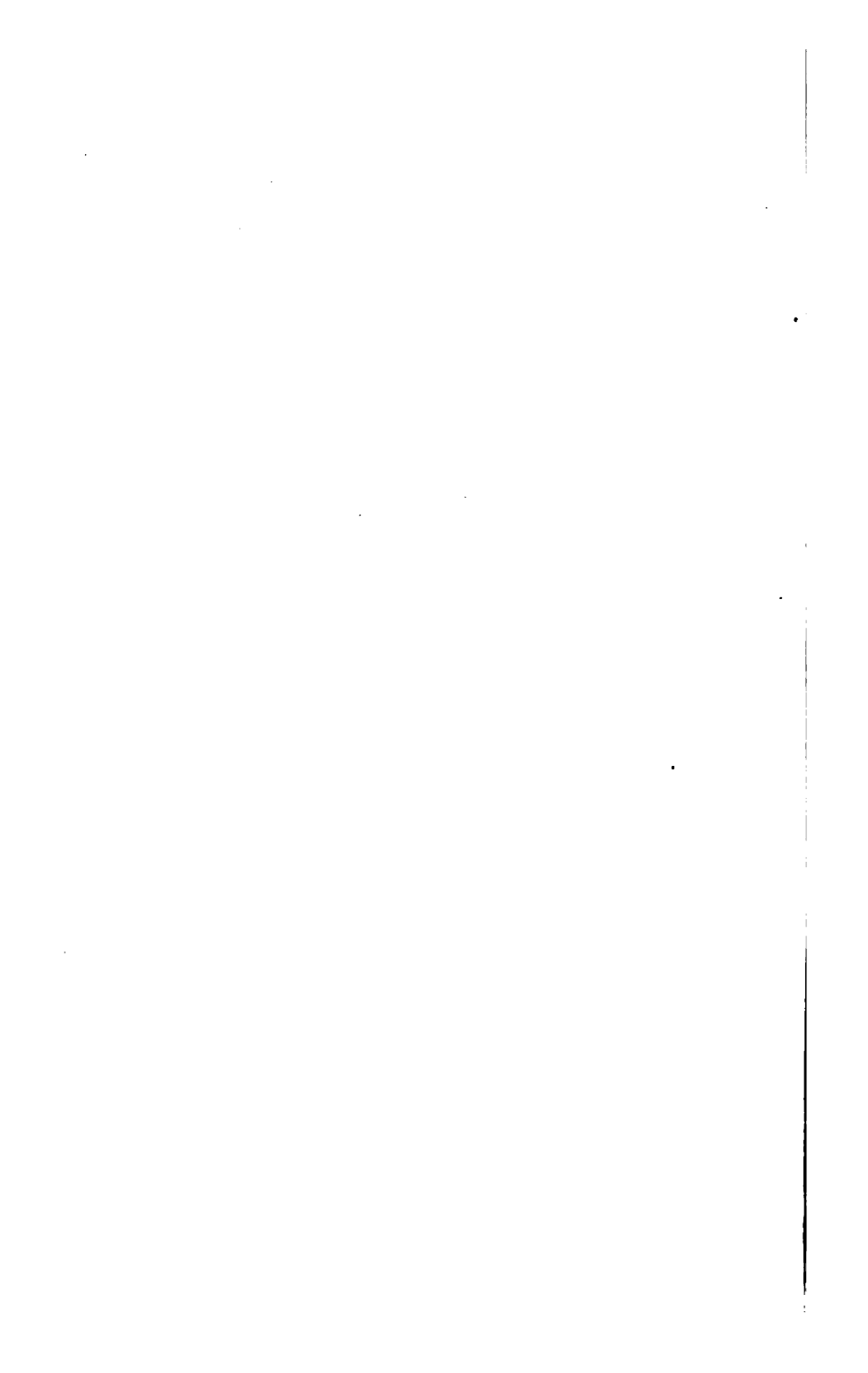
600032743P

42.

1089.

Liódmæli

Conferenceráðs

Magnúsar Stephensen

Doctoris juris

syrrum *Justitiarii* í Íslands konunglega Landeyfirrétti.

Ösfund og útgáfin af Syni hans

O. M. Stephensen

Jústitis - Secretérs.

Selst innheft í Ráðu 48 β. Silfur Myntar.

Videyarklaustri,

1842.

1089.

U i ó d m æ l i

Conferenceráðs

Magnúsar Stephensens

Doctoris juris

fyrirum *Justitiarii* í Íslands löngulega Landeyfirvætti.

Öfnd og útgáfa af Öfni hans

O. M. S t e p h e n s e n

Jústitis - Secretára.

Selst innheft í Ráðu 48 þ. Silfur Myntar.

e y a r K l a u s t r i,

1 8 4 2.

1089.

260

S o r n á l i.

Eg er sannfærdur um að flestir Íslendingar unna ritsgjörðum Föður míns sál., Conferenceráðs og Doctors M. Stephensens, og hafa þau jafnt og minningu hans í verðskuldubudum heidri. Nú á tínum eru margar af bókum þeim, er hann samdi og prenta lét, orðnar mjög fáu gjætar, svo að hinir margu er gírnað að leita þar lærdóms, fæðleiks og flemtunar. Þljóta annaðhvort að verja til þess mikilli fyrirhæfn og kostnadi, eður fara varhluta af því öllu; Vinagledi, Minnisverð Tíðindi, fyrri partur Gamans og Alsværu og Klaustur-Pósturinn eru ekki framar til nema á einstökum stöðum, hér og þar um landið. Í þeim bókum, er nú nefnda eg, eru eigi allsá lærdómsrik og flemtileg ljóðmæli Föður míns sál., sum frumkvæðin, ennur þýdd úr útlendum málum; þó eru það ekki þessi ein er eptir hann liggja, heldur og nokkur er mjög fáum hafa verið kunnug hringadtil og ekki fyrir prentuð. Það er hvorttveggja að mér er ljúft að halda ljóðmálum þessum á lopt, enda veit eg það víst að löndum mínum munt einkar þjárfotnið að eignast þau öll saman, á handhægri bók er ekki nemi miklu verði; þau birtast yður því á hverri þessu, góðir landar! bæði hin prentuðu

4. Láttu mig ekki lítills virða, lán sem þín gjæðsfa
býður mér, hvört þú alítur hlýðni' að hirða; en
hugsun þeirri brjóstid ver: að þín einungis náð náð,
níður til orma' á þetta lán!

5. Lát mig ei halda Drottinn brottna, Drottinn
einungis manna sé, fyrst vald þitt hværgi veit eg
þrotna, en veralbar grúa míkinn sje. Síft voga
lát máttlausfa mjög, mér taka í hönd þín reidar = lög!

6. Síft þeim á lónd og lýbi fasta, er lítast mid-
ur unna þér! Síft brædur bæma harðt að hafa, sem
hugsa fráleitt nokkub mér! ef rétt eg breyti unn mér
þá, æ svo að breyta hédan frá!

7. Ef villist eg, æ virðstu leida, á veg réttari
hjartad mitt; þarlega einninn bráði sneyða, þyr-
mætt þó hreypti lánid þitt; ef vissla synjar einhvørs
þín, ánægð gef þú sé lundin mín!

8. Þfir náungans brésti breida, bróðurs þursandi
lítna nýb, mér kén og veittu mistún greida, ef
mistunadi' eg þeim, er leib! Síft er eg effert, en þótt
mofb, andi þinn mitt kfgadi holb.

9. Hvört, sem eg fer, mig, þabir! leibdu, fótstígl
lífs eður hells í dag; draub og róseini blíða
greibdu, best sjerðu hvað minn luffu hag, ebla fram-
ar eða' ekki má, uppfyllist vilji þinn mér á!

10. Allar verur í einum hljómi, allt náttúrannar
velbíb fríbt, Þonum lof sýngi hvellum rómi, hvørs
Musteri er rúmib vibt, en Altari haf, himin, jörð!
Þonum allt sýngi þakfargjörð!

**Eftinn Disticha vör útfiringu heidurs-verða, Krist-
jans Bönungs 7ða, þann er Stenbogar brögu-
upp og létu stínga í eftir drif 1788; Stenbogu útfir-
ringuna sámbi J. Johnsonius.**

**In medio quæ stela patet signabit honorem
CHRISTIANI; nomen sæcla futura canent.**

**Quæ benefacta notent, patriæ monumenta parenti
Collibus Islandos surgere digna decet.**

**Symbolicum, augusti regis sub imagine,
verbum:**

**Gloria de patriæ quod sit amor; leges.
Ad dextram mare grexque triplex concer-
nitur ultra,**

**Adque pedem stelæ diva Minerva sedet;
Cultura arborum melior, grex corniger, omnis**

**Quod generis vitæ, pes sit habenda, monet.
Ad latus hoc stelæ, supplex, septum patet intra**

**Gratia, Regnanti munera grata litans.
Commoda, scit, patriæ quam promovet, utile
quodvis**

**Instituit, renovat, protegit, auget, alit.
Ad laevam, fluctus ruit acta aqvilone carina**

**Respicit hæc portum significatque tibi:
Quam bene Christianus foveat commercia,
cives**

**Principe quam fausti, qui bene sceptrâ gerat.
(1*)**

**Anchora spem fulcit regi pia thura litantem,
 Libera; qvo tempus post breve ferre velit
 Islandis nive damnatis, commercia; clarum
 Regis ut extremo nomen in orbe sonet.**

M. S.

HAVNIAE MDCCLXXXIII.

(A. S. l. e. n. b. s. t. u.)

Heidurs = vardi Kristjáns lær kennist miðt,
 sem eigum þær, að hefja lábs um hæðirnar,
 til Hans-velgjærða minningar. — Undir Brjóst-
 mynd Dólsings hjást: Þra af Söðurlandsins ást,
 valord Hans; að varða rót Vísdoms hvílir
 gudleg Snót. — Hægra = megin handan sjá
 hjardir lítum þrennar á; yrfju lands er boba
 bót, bjargar allra vega fót. — Innan Bardans múra
 má mjúkar fórnir þakkar sjá, sem hún fyrir frömun
 lands Fylki brennir og eyðslu grands. — Vinstra-
 megin slógur Glaust fullan býr og snýr í naust;
 táknað það, hve kaup = fjör Róngur eblir heiða = ör.
 — Er þar Von, með atféri, Dólsing' fórnir
 brennandi, fyrir að veiti Fróni brátt fríðann kaup-
 verðslunar hátt.

J. J.

S a u n g u r

um

B a r d a g a n n

á Kaupmannahafnar flipa-legu,

þann 2ann Aprílís 1801.

Þeir svenska Stáldinu Wallmark í Stokkholmi útlagd-
ur, og með nokkrum nótum fyrir ólarða útskrður af

M. St.

(Sjá Tíðindanna 2ad Bindi bls. 357 — 362.)

Þvad lengi, Albion!¹ harmþrúngin skal mín brá
Frá höfn til hafnar æ her-flípum þínum fylgja?
Þvad lengi ennþá á hafð við-óstrandi bylgja
Heims ríkin rænd og eydd í blóð'gann fæm að fá?
Æ! dauðans ennþá kall að eyrum þjóða ríður!
Og aptur Albíoni til brædra morðs þeim býður.
Frá Níl-fljóts bruna-bygd², þess jafn-banvæna hönd,
Stríðs- norður = bálið ber brátt á vor jökul-lönd.

¹) Albíon er gamla nafnið ensku og Skotsku ríkanna eða Britannía. ²) Níl = fljót og löndin við það liggja í Afríku eður Sudur = álfu heimstins, hvar mjög er heitt, og hvar enskir, sem Tíðindin votta, hafa í undanfarið ár nokkur átt í miklu stríði við Franska, einkum á Egyptalandi, og fluttu stríðið með jafri grimd þadan, inn á Norður álfunnar norðlugu eða jökul = lönd.

Víd eitt var eptir land enn þá hee-vopnum belta,
 Og blóði einhver bröfn enn þarf að litast raub;
 Full brota enn sú ey, vill hássins Drottning heita,
 Að yfir lönd og lá sín leidi brót og aub¹.
 Víd-menni heppid nú þá atar bylgju blóði,
 Sem flétti fram í ró far-manna gullnum sjóði².
 O Nelson! hegning hörd hér sporum frekju nær,
 Ef Norðrið ángrar þú slukku stund þín stær.
 Hæðst, grimmi! hæðst! sá byr, sem þín fær segl
 útþanid,
 Hvørs þú ei þekkir tal, þitt leidir bláns flannid.
 Ei Sýrlands er það haf³, er þína fíli ber,
 Land nálgast líttu' og sjá! land fedra Júl⁴ það er!
 Þar, Nelson! þekktu Þrins, mjög seinann sverði ýta,
 Dseinann figurs til, — sem hetjur vörðir nýtar,
 Þó manninn meir — mannhlíf, heill gegfur hans í
 mund,
 Sá strax þig sigra skal í stríði og eðal-lund!

1) Það er: svo hennar ríkisami komi henni til að brjóta lög á
 öðrum á sjó og á landi, með árásum og undirokun, svo hún heita
 meigi hássins Drottning. 2) Þvar farmenn eða sjófarendur sigðu
 í ró með skip sín og dýrmæta farma. 3) Sýrland í Asíu og
 Egyptaland í Afríku eru áföst lönd, því glerir Skálbíd hér, að
 Nelson siglt hafi á Sýrlands hafi að Egyptalandi til að vinna
 þann fræga sigur er umgeitur í Víd. 11. B. bls. 4. og meiningin er því
 hér: þú þarft ekki að búast hér, við Júl land, sem er sigursælt til
 sjós, við sömu heill og þá þú sigldir á Sýrlands hafi til E-
 gyptalands og sigradir. 4) Níels Júl hét danskur Admiraal,
 frægasti sigurvegari á 17du öld, hinn hugprúðasti maður, þóar um
 hans mikli sigur á Svium, árið 1677, ber vitni.

Þar, Tílfan! þekktu fólk með egna heiti á nægt,
 Ei gaf út and og mátt fá annað niðurlægt!
 Ur landi heyr þess hróp til Fridriks: „Gusti! Gæti!
 „Vor hjörku þau eru þín; Þér offrum lífi glæðir!“
 Síst hugsa: Sigurð Gud frá sonum Dana¹ mun ofþjá,
 Hann einginn hefir sjed, þann hetju armlegg svíðja,
 Sem fyrir sinn Róng berft, heill sína' og fæðra-grund,
 Þá helblund sofnar hans fyrst hjarnum fleppir mund.
 Þorð' á Danmerkur hug! hann Bernstorfs til-
 lit hvetur

Gílför attum frá², er hún sér minðað gétur,
 Og Gryffja ebla dáb og tignub rómarverf dýgd.
 Sér ofskad athvarf fann í hennar sælu bygd!
 Eg fædur sje og son frá konu' og fjæru haffa,
 Róng fyrir, land og lýb í loganna stríðs sér kasta.
 Eg eblann einn sje þar³ þann út að brynja her,
 Er ei af Róingi kaup þús, helður vopnin, sér.
 Eg flokk sje eblann með Athenes lár = her krónu⁴!
 Saung = gyðju flýta frá eg finn Minervas' sonu⁵
 Bellónas búning í⁶; bráðt með Apolló sinn⁷

1) Dans Danmerkur, Rónings Mikluáta, hans synir Danir.
 2) Minning Bernstorfs fædurlands = elstu (Há Tíð, 1 B, bls. 75, 152, 241, 425 — 26) eykur Danmerku nú hug. 3) Þér meinaft
 Arón = prinsinn, 4) Með helþurs eða lofsetyr frá Rarðóms háfól-
 um. Athene nefndu Gríkkir Rarðóms gyðjuna, 5) Minerva
 Ríððóms gyðjan, hvættar synir þ. e. lærðir, hér tjást hreða sér frá
 Saunggyðjunni eða Rarðómsmentunum, 6) Til að taka upp Bell-
 ónu eður Stríðs = gyðjunnar búning, herflaðast. 7) Með þeirra
 Mentagub og Rarðóm, hyggindi, flýta þeir sér.

Frá Mars lárdæðar-lauf t leggja fransinn hinn¹,
 Hvar menta son ei sást sitt gefa líf með gleði
 Þann fyrir fursta², er ydu hans víðdóms vernda réði?
 Eg viðnæmt vísfið sje vörð fella³ af augum tár
 Í band — sem allvott er elsthugans djúp við fát.
 Ad dæja er þí hægt, er augað sigur lykur,
 Og harm við heimalands hvört ótti dauðans vottur,
 Hvört fá fjandmáður finnst, hvörn farfælt land ei flær,
 Ein börn t fylking fremst, hvar Fadir leidir Fjar?
 Náðvæðnis rétta hefnd með ríki Dans skal stríða;
 Grein vinnung heidri frýnd hjá Sridrið valdi bíða.
 Þú kynnir fransi þann, sem kynnir frekju her,
 Ad hugar æðid eitt hugs engin þryðin er.
 Þú rétti Sridrið hann! — dýr-lært þér² vilði vera
 Ad varast gáðum gegn grimmvæðis hervopn bera,
 Danmerkur sem við sjó sár-aumann feng ávannst:
 Skíps-eybda = flata³ og fólt þitt fellt og lómstráð fannst.
 Og yðrast eptir ferð, offeint! er vilðir gleyma,
 Hvört, Nelson! hvarfar þú, þig. bláinn sneypu³ ad
 geyma?

O Danmörk, frægra folb! þinn fengni heidurs-frans,
 S glansa genmist æ hjá Grikkja² og Róma-lands!
 Þín undra³ eg afreks-verk, og Salamis³ mér sýnist

¹) Til ad ávinna hjá Stríðs = gudinum Mars. og svo nokkur
 lauf af hans, edur Rappanna heidurs = fransi fyrir þeirra vassleita,
 til ad bæta þeim i ádurfenginn heidurs = frans fyrir lardóm.

²) Þér snýr Stálbið Róðinu á ný til Nelsons. ³) Salamis, nú Coluri, nefndist eya hjá Grikklandi, við hvarja Rappinn
 Temistokles vann frægastu sigur með fáum skipum, veraldar-árid

Vid Beltsins¹ bylgju rof, sem burt í ölgu tynist.
„Gud! og þá góðu söl!“ greint her-öþ

Síðriks var,

Dg í hans bræðra brjóst það bráðt hugstjörkinn bar.

Full ógna elbskot þau, er Dana Stríðs-Gud fengti!

Ubl logans ógna-fullt, sem elbng Síscher² tveitti!

Ein átíðn hafði hann herfkip móð fernum tlu.

Dgn og deyð að þeim lét af elda- leyptra - spjsum,

Síð! hvar blóðs-elfur um allt Nelsons fkip át bynja!

Þeyr Beltið búfum þýngt með brúfi³ um vægð
að brynja!

Dg jörðu allri á, eitt nefndu land, er vann

Nafn líði minna með, og meiri lofsþýr fann!

Danmörk frans⁴ æru ein af enni Bríttans⁵ rykkti,

Sem hundrab fípa her við hundrab flagi⁶ áþrykkti,

Hann, sem laus hennar í sín hessa⁷ upp merkin Stab,

Þar Nelson frekur fljótt um fríð og grafir báð⁸.

1463, móð grúa Þorfa, er Xerxes Konungur hafði. (Nepos
telur 1200 herfkip þessa móð 300 Gríðra).

¹) Belti meinað hér fundið milli Kaupmannahafnar og
Skáneyar í Svíaríki, sem er eitt af þeim 3 sjógrættum helstu, er
aðskilja Danmerkur land. Meiningin er: hér er í þessu Belti
nú svo frægur flgur unninn, að hinn við Salamis er þar við
þegar gleymdur. ²) Síscher hét sá efli danski hstobari í slaginu,
um, næst Arón-prinsinum. ³) Brítti er sama sem: sá Enski,
þar Engelska velðið nefnist og Britannia, Stór-Britannia;
og er hér meint til Nelsons, sem tjaist hafa háð fleiri enn 100
orustur, en Stáldið segir: að Danmörk ein hafi gétad svípt
hann í þessari, þeim heidursfransi, sem hann unnit hafði í öllum
hinum. ⁴) Nelson beiddist eytt vopnahlé og leyfi að grafa sína

D þér! sem létuð lif til lands og Róns að hefna,
 Spad vegleg umbun er sú Þvar vassleif gefna!
 Með anda lítib lyst land Þvart frelsab á!
 Þad frægdum Þvar er — allt Krúminning þá!

Sumar : Gledin.

(Sjá Saman og Alveru 1ta þesti bls. 1 — 4.)

Sagð er: Þ Frattet Lise þyle tigar.

1.

Þor = Sölin þá í áttum öllum
 Þyr allt gull = malar lopt og jörð,
 Þ vatna' og jökla von Kristöllum
 Sig vel að speigla, freðinn sörð
 Þyðir, en yl og ljóma lætur
 Af laungum dvala velja' um fíð,
 Iss = foldu fíð, Iss = foldu fíð,
 Alfegnubur þá gefst ágætur,
 Eft, birta blíð, lif, birta blíð,
 Allt hól í gleði = drukkna = tíð.

Þaðu í landi, þó hann áður hefði búið við að sigra og fá
 þar yfirráð.

*) Allt landið, sem þér hefur frelsað, er yður sjálf þín besta
 Krúminning í heidursvarða eða bautasteina stad.

2.

Þá mjall = hölt úlpan meyrna hlýtur,
 Þor móðir lifnub býst í skart;
 Græn = blómgadann fljótt búning listur
 Hvörr bóndi um sinn jarðar = part.
 Þá Sumars = liljur láta gleyma
 Hvörn Landa Betrar = þyrnis fling,
 1.;; Þá allt umkring ;;;
 Í ynbiðfullum dansi sveyma
 ;;; Dg um öll þing ;;;
 Ung föleð, kálfar, lómb í hring.

3.

Þá loptin glidna öll eifanna,
 Sem áfram sveittar velta hræðt,
 Dg buldra niðinn bergmálanna,
 Við bragins þann er nært og glæðt,
 Urríða' og laxi ofur = mörpum
 Sem einatt fletta, móta í ræð
 ;;; Ut um öll væð ;;;
 Frá yðu = fossa' og hylja færgum.
 Þá ber að hræð, bíflugan glæð,
 Af blómstrum hunáng ofð í mjæð.

4

Þá um jarðbrifib allt fer sveyma
 Ný = endurlifnub flépna hjærb.

1) Það sem í fláðskap stendur milli þessa teikna ;: á eptir
 þess merkingu ætíð að tvítalast, eins og sjátt er í 1ta erindinu.

Þá hvað eitt lífs í himin - geyma
 Glæði hefur kval og þakargjörð.
 Þá milliónir ¹ manna' og býra
 Saul með og Þóu sýngur hátt,
 :,: Um ást og mátt :,:
 Þors Alfðurs, og lof hans líra;
 :,: Ego dag sem nátt :,:
 Hans býrð framtóna' í hverri átt.

5.

Þá flauta fagurt flíp á höfum
 Og flunda' í hafnir stór og smá.
 Þá garpar súfir gegna kröfum,
 Þá glymur silfrid borðum á.
 Þá flulu nægje naubshyn bæta,
 Ego neyb umlíðin gleymist best.
 Þá þylir þest, sú þýngst og vest,
 Þsurrann háls ei grand að væta.
 Með sinnib hresst þá finnum flest
 Á flakki Bónða, Valdshjörn, Prest.

6.

Þá leika hvalir lands - víð - steina,
 Um lög þá kröfft er fíflum af;
 Þá hans og sveita blefsan, beina
 Leid bráðt er færð um land og haf
 Kaupstæðinn í, þá kaupist söpi
 Og flútur, bórð' í sumar - gjöf.

1.) Hverr sinn veit að 1 millión er þúsund þúsundir.

Gott = lápu lóf og fátúnd = tróf
 Af. Kirkju = víni lítill bropi;
 :: Þyrir utan tóf ::
 Full áman forgum verður gróf.

7.

D! Sumar! þú stalt menn áminna
 Ad meta hófsins bygð, sem ber,
 Eo Sumar = yndis fegurð finna
 Dg sögnud hreinann mættum vér.
 Ver stulum Sumar = fáung út - tóna.
 Dg segja: Gudi milðum þrís,
 :: Ver milðum þrís ::
 Af munnum lífsins millitóna!
 Eíf allt upprís! þeim inna þrís,
 Sem einn er góður, máttkur, vís!

8.

For Sumar = gladværd svo stál hvella
 Al = faung náttúran þvedur þann.
 A gleði = stálir greidt stál hella,
 Heit glymji öf um sérhvörn rann!
 Þyflugir, brædur! súpið, sýngið,
 Því Sumar = gleði fagna' er mál;
 :: Hátt hríngi stál ::
 Sæmd, heillir Ísland allt umtríngi!
 :: Lands = heilla stál! ::
 Eo hver ein fagni Sumri Sál.

Horatii Kvæði til Delli.

frítt útlagt¹.

(Sjá Klankur þess 1818 bl. 126 — 127).

1. Safalynði ágjætt er, orðug við lífsins fjör.
Eins lán ef lætur þér, lýfi þvi hóflegt fjör, samt í með-
læti' og mæðu, þess, Delli! minnst: — þér beya ber.

2. Hvört sem við brigga lund, harmasfalt líf út-
rann, edur um græna grund, á grassbed fjarlægum
ann, hvílast á helgum dögum, og bestu drykkjum fjæt-
ast kann.

3. Hvar greni' og hvítabjört, þessum blómlegum
þér, dáfagra fléttar æt, forsælu gæsti lér. Læfjar
bulbrandi buna, hvar farveg boginn slytir sér.

4. Bjóð hingat berist vín, balsöm og yndæl
rós, á meðan flammvinn flín, og skortir ei dug þinn
hrós, en förlaga norat fresta, þitt út að slökkva
lífsins ljós.

5. Húfi þú hverfa mátt, og haglendi fengtu frá,
bújörð', sem bestjar hátt, helja vörn leirug á, þú skalt
úr vegi víflja, auðsbýggjar þínar arfinn fá!

6. Hvört kafinn ertú aub, arfborinn Róngum rétt,

¹ Með því að varðveita, sem varð, aðal meiningu þessa Svíllis-
Kvæðis, en þarhá fleppa úr bæði manna, stada og stjórta nefnum, og
meinu af heitnum Trúarbráttum, sem í því fyrirtoma, hefi eg viljað
færa þess innihald nær kristnum lærðómi, svo því hentugra Almenn-
ings kvæði hjá oss verða mátti.

ebur þrega gaub, af áttíngja tómán stíft, hjart á
viðavangi; vottgum beyð þunt offur sett.

7. Allir þessumst til eins. Allra þá hlutfall snútt¹,
til gleði mun eða meins, mönnum ákvarðast víst, einum
fyrir, öðrum seimna, held nær enda líf vort líft.

Arstidirnar.

(Eftir bláttur þess 1819 bls. 6 — 13).

Arstidir allar
Um þá skiptast,
Ein eru þinna,
Alvaldi Sadir!
Dáðsemba Guðbóms
Þér umskipti.
Ar hvört sem líður,
Er af þér fullt.
Þessamar innbælt
Vor þýrd þína,
Ög þinni lýfir
Aft nafvæmri,

Lætur þú langt og víðt,
Lendin blómgaft,
Balsami loptið
Blíðu anda.
Þá fjöll umhverfis
Undirtaka;
Þá birtast flógar
Þrosleitari;
Þá fyllist hjarta
Hvört með gleði:
Þá sérhvört flémtun
Eskilningarvit.

¹) Með hlutfasti tiltektast hér forlegunum að elykta um
dauda manna, eins og fleist annað þanninn úrgjörðist hjá Róm-
verjum. Þeir sérhvört voru þeir hlut í krúku; var hún
síðan vel hrist og viðsnúin; en svo hvors eins hlutur aptur
útdreginn, um það sem gjera var, og kom þá sérhvört hlut-
fall í ljós.

Eoð stín á Sumri . Dttaleganni:
 Sumars býrðin, Eða þeir allt um tring,
 Hómananda meður Allt þeir flekja;
 Þjófi og yl. Bísni í byljum ógna
 Eoð stín með segurð A bylji ofan.
 Full þín Sunna, Mikilli hátign
 Allt upplifganði Mirkrin lfsa,
 Um árstíð þá. Í hæð þú á vængjum
 Í struggu drunum Hólrílvinda,
 Dttalega Fram þegar brunar
 Þín stundum heyrift Dg býður jörðu:
 Þruma røððin. Þig einann óttast,
 Heyrift hún um bøgum, Þig tilbiðja;
 Háðag, nætur, Dg þá náttúruna
 Dg røttur í lækja Með norðanstormi
 Kennandi nið, Þinum þéttast má
 Stógahvin' og golu Þér audmýkja.
 Hólrómadrí. Allt mjög básamlegt
 Alvøð gjæðsta þín Er umhverfis!
 Dttamørkud, Allt guðdóms speli,
 A hverju ljómar Dg æðstum frapti
 Hæusti segurst. Í øllu sénum
 Hún þá samveitflu Allum lífir.
 Begsamlega, Einfaldir skarar,
 Allum framreidir En yndislega
 Alheimi lífs. Eru samblandir
 Þig gjöra stormar Ástíð meður.
 Þrátt um Vetur, Sameinud er gjæðsta,
 Dg stýa = báskar Sannri segurð;

Sjálfur er eins flugginn,
 Ego vart þessi gjatir,
 Sem bofnandi ljós
 Deyi' að flugga.

Ego vel samstemma
 Sjást allt myndab,
 Að með umskiptum
 Allt inntekur.

En þó maðurinn
 Dýr um ráfar
 Galitill, flýlaust
 Glápir á allt.

Verður hann þín ekki
 Bar, né þekkir
 Hónd sí-starfandi,
 Sí = alvalda,
 Í hring sem hvíslar
 Hljóðum knöttum,
 Verkar í aðfildu
 Undirbjúpi,
 Og upp þáðan frjófgum
 Andar þompum,
 Blómgri sem um vor allt
 Blessun breiða.

Ráða dags hita,
 Róbuls geislar,
 Uppheldis abla
 Allum flýnum
 Og þrætt framhrynda

Hvírfilvöndum.

Þegar á virl þessi
 Þæg umskipti,
 Þarast áfram um
 Föld gjörvalla,
 Þessins hvær ein hrærist
 Þind af gleði!

A bíð eg hlusti
 Þú náttúran:
 Himins und' musterið
 Þáú rjáfri,
 Sál hvær lifandi
 Samtala verbi!

Samtala þris og
 Saung upphessi,
 Alhljóma röddum
 Andheitann saung!

Galib þeim blíðt lof
 Þér golu - rómar!
 Andi hvørs í yðar
 Andar gusti;
 Skirt hann vegsamib
 Í flýggðri audn,
 Gifur hvar á flýllum,
 Rám bifandi,
 Skelfing' helgri flylla
 Skýggða lundi.

Stormar! þér, sem látib
 Sterkari róma

Felmtaðri veröld,
 Fjærri blóðra;
 Þér, sem hana fétist,
 Gátt upplýptist,
 Svínandi saungum
 Ad himna bygg!
 Þýðit snjallt hvær þú
 Lét svo æða!

Undirtakist laf hana
 Lindir, allar!
 Þúndi læfir!
 Unnið þér mér,
 Meðan eg leunda
 Mátt hana framur
 Þú lofgjörðar
 Ad læra saungva.

Flugstraung, djúpu
 Fljóttin, vötnin!
 Og lagnari ár! sem
 Um endilanga,
 Belli dala leiddi
 Bætursofnin;
 Eins þú undrasull,
 Adgreind veröld,
 Gátignarlega
 Haf veraldar!
 Hljómid öllum dýrd hans
 Þá samlega,
 Sværð alvöld röðdu

Þú æfra laub;
 Þóðum hásum hætta
 Þrimhljóðs brunum!
 Blómstur, græs, albin!
 Balsam þú
 Dampstýum blandad
 Blíðt uppstigi
 Sonum til heidurs,
 Sværð sól frextir
 Þú, en ylmun
 Andi fyllir,
 Þingur volbugur
 Þagur - þentar!

Lútid honum stógar!
 Látid, allar!
 Gullintoppa veifa,
 Og graslendur!
 Hvístrandir lofgjörð
 Hýtt innbláð
 Haustyrkjara hværð
 Hjarta' og eyrum,
 Heim þegar heildur
 Und' heidum mána.

Þér, sem vörð halldi
 Ad himnum uppi,
 Svæðri jörð' yfir
 Eln óvita,
 Hjómandi flasar!
 Hjófs milðustu

Glampid út geislum,
Gubbóms Englat,
A meðan þvar
Und' stjarn-himni
Sýngja fagurt lof
A silfurhórpur.

Dýrbleg, þú mikla
Dags uppspretta,
Zmind Skaparans
Vest hér neðra!
A hnött af hnetti,
Hafi lífsins,
Dg allstæðar gleði
Útfreymandi!
Hans láta vegfærð,
Hvörn þinn geisla
Ná um aldir rita
A náttúruna.

Þeycast þrumur brana!
Hljóð fært veröld!
Dg af lotning full
Lutandi fram.
Eký hvört meðan stj
Ekfirt viðveður
Himna loffaung þana
Háttblega.

Undir hann tatið
Dg endurjarmid¹
Hálfat! og mosum
Hulð björg fjalla!
Bauli and undir
Bergmáls. rómi
Dymmröðubum með
Dalir allir!
Hann þvi, sá mikli
Hirðirinn ræðar;
Hans skal milða ríki
Hrædt til koma!

Upp bið eg vafni
Dú skóglendi!
Upp þau fyrri saung
Endalausann!
Dagur þá hvíldarlaus
Deyr og svæfir
Kvákandi veröld',
Kom þá fugla
Inndælastur allra.
Dg sættbílendi,
Næturkali þjár!
Nótt að stémta;
Hún þá hlustar til
Henni kénndu

¹) Þér meinaft: að ásamt hálfum og fjöllum, saubfénabur á þeim, og nautpeningur í bolunum, full, hvört með eðlislegum rómi þess, losa Skaparann.

Um náð Guðs sýngja

Í nætur dymmu!

Dg þér Þoríngjar!

Þyrir hvarjum

Þyrðist allt svo broðleitt

Þerf skopunar.

Þér, hvarjir hofud

Dg hjarta erud,

Dg þó undir eins

Altra tunga!

Romid þér, þann mikla

Rórnid saung!

Þyrji hann í borgum

Þyrður miklum

Grúi manna stór!

Dg gjörift lægri

Samróma røddum

Dg raufu langt =

Undirtvedandi

Al - skopunar!

Skrid hveitt við

þagnir

Háttblegar

Utr hrenni saungva

Hás - rómudum!

Skur samblandinn,

Eins og sérhvørð

Upp má hvørn glæða,

Upp þar blóði

Sameginlegur

Saungva logi

Dg hátignarlegur

Til himna Guðs!

Skur ef þér ljósið

Allu helbur,

Landbúa fluggann

Dg í lundi hvarjum,

Musteri heilagt

Halbíd vera;

Látid þá hljóðspur

Þyrðaranna

Dg mjög frábærra

Meyja saungva,

Hvíslandi Seraph

Dg hvarpur Skálba,

Skfeldt lof þar sýngja,

Skfeldt þrifa

Arstidanna Guð

Við Arastipti!

Mig hvað áhrærir

Mér ef gleymist

Skfub efni þad,

Utr hvört springa

Blómstur um vorid

Eda bleikir lund

Sumars geislinn glær,

Edur glóir haust,
 Andagift stálbum
 Innblásandi,
 Edur uppreis Betur
 Í austri blöfku.

Mín skal þá títunga,
 Mállaus verða;
 Gminðan framar
 Effért mála;
 Frá gleði dauðu hjarta,
 Gleysmást að slá.

Forlög mér ef vísa
 Til fjærstu randar
 Af jörðu grænni,
 Hvar jætna síðir
 Villtir æ brottna;
 Eða vatna til,
 Aður sem albrei
 Um var fúngið.

Gulli fyrst hvar roða
 Geislar sólar
 Vid uppruna fjærstu
 Indía fjöll;
 Ellegar þeir loga
 Vid undirgaungu
 Atlants eyar um,
 Er mér sama!

Fyrst Gud allstadar
 Er mér nærri,

Allstadar fundinn,
 Gynmörku
 Allt eins um vísu,
 Og í stór-borga
 Mannþraung mitilli,
 Ná þar vera
 Gleði næg, hvar hann
 Gleður lífi.

Þegar lofs þeirri fram
 Þókar stundu
 Þáttblegu, sem
 Mitt hulda flug
 Þængjar komandi
 Til veralda
 Þá fús eg gegni;
 Þar skal eg fýngja
 Um nýja dásemd,
 Með nýjum trapti!
 Þværgi fæ eg farib
 Að finni' eg ei
 Aft allt umhverfis
 Allsherjar Guds,
 Allt upplifgandi,
 Allum þessum,
 Hnöttum sem viðheldur
 Og hnatta sonum.

Hann leidir ætíð
 Af öllu því,
 Sem ofs fýnist allt

Sannarlegt gott;	Af sjálfu ljófi
Af því betra aptur,	Dútmálanbi
Og æ betra,	Dýgn nærsta.
Dendanlegri	
I fræmgaungu.	Þögnin best afmálar!
Af honum verb eg	Því skal eg þagna,
Allur numinn	En hljóður hans ígrunda
Sem frá sjálfum mér;	Þátígn og lof!

(Athugas: Fyrsta kvæðið og þetta eru útlögð).

S a u n g u r,

Grumfveðinn af Hra. Doctore og Professore Juris

M. S. B o r n e m a n n.

Undir sama lagi útlagður af M. S.

(Sjá Blauskur þóft 1819 bls. 38 — 39.)

1.

Heill frýni þann hýrlyndi', er ann,
 Hýrægt' broð hvørs þokka má boda.
 Sá gleði nærri og fjærri fann,
 Fram tófra hjá öllum þá fann,
 Honum sjálf mót' um heiminn hún rann,
 Hvar hann dvelur, þar má hana flöda.
 Alla náttúrun' elskar þof hann
 Eins og fuglinn þá morguninn roðar.

2.

Heill fylgja þeim mannvini má,
 Manna blut í Fjórum sem tekur;
 Heill, brædur alla hðerr elskar, á,
 Því unnt honum fúfir þeir fá,
 Vinur Simins og haudurs er fá,
 Honum medaumfan inndæli vekur;
 Eins fagnub á ný finnur, þá
 Þyrir veg hans, er sorgina rekur.

3.

En sælastut allra fá er,
 Sanna dygd er í hjartanu rættir,
 Hún honum orku almáttis lér;
 Hún andstremmis ánaub hann ver,
 Því hann himin í brjósti þá ber,
 Þyr í hjartanu sakleysis fjæti,
 Með frídi og frelsi hann fjer
 Frór í von til ens eilífa fættis.

4.

Vertu glæðlyndur, góðsinna, frí!
 Gjör þrenyt það í eining þig hressa!
 Algjæðstán þig abstodar því
 Ef glæður ert, góðsinna, frí
 Hjarta samtaki' og anda þíns í
 Alheims sála þín lífist við þessa,
 Annars heims þú ert algjör og frí,
 En í dauðanum lífid munt þlessa!

S u m a r i d 1819¹.

(Sjá Blauskur póst 1819 bls. 65 — 68.)

1.

Hjart ljós og blíða, burt úr landi bratt
 Mótt, kulda, fólða; kápan hósta batt
 Meyr af fólð og fjöllum; féll í gufu þýð;
 Þeyft af lá og völlum, leib í himin-výð.
 Þvingað hæða frjósgun flaut
 Flóðib gæða' í móður flaut.
 Skiptin klæða streyta laut,
 Stóg og fjalla blíð.

2.

Elf grær með grænni, grund og bófin lífs.
 Vatnabir vænni, vörðast flarar lífs.
 Um jörð alla sveyma, æðsta prísja þann
 Hárrá himin geyma, og heima Stjórnarann.
 Lífs sem gleði unna völd
 Og ótal réði flépna fjöld.
 Þann um kvæði háleit völd
 Þug og dug fá fann!

3.

Ný-sumars sunna, sjeft upprunnin blíð.

¹) Þyrti frekum 20 árum síðan, sagnabi eg Sumarþomu, 1798, með Kvæðinu: Vor-Sólin þá í áttum öllum, etc. er flendur fyrst í Gamans og Alveru fyrra Sesti; en nú aptur undir enn algengara lagi, sem mátti gjöra meg þetta Kvæði jafnmæð-takilegt.

Þjargræða brunna, býður opna líð'
 Fagurbúin blóma, birtist jörðin fríð,
 Róðuls lítum ljóma, loga' um grund og hlíð
 Gullin-hæklar glóa' um fjöll.
 - Glitra jöklar. Hverfa tröll.
 Ræða hræflast unðan öll.
 Er hér gleði tíð!

4.

Sæt-róma sýngja, Svanir vötnum á.
 Dtal umkringja, er vort land að sjá
 Fugla, ofð að færa, fíður, egg og dún;
 Hreidrum veru væra, velja um bæ og tún;
 Árta, Spóva, Rður, Önd,
 Ut um mó; við flæðarströnd.
 Þjargfugl, Lóa lögin vönd
 Leita' um teita brún.

5.

Lómb, Kálfar leita, lífleg grundum á.
 Hross, Solöld fentja, solbar ryli hjá.
 Kr og Baulur vera, brunn í mjóðkur-selt'.
 Hún mun hollust vera, og heima blefsan þelt.
 Þórar freyða, fljótt, sem reid
 Fljúga heidar yfir á steid.
 Í búa hreidur bót við neyð
 Og björgin mörg því gætt.

6.

Hás blástur Svála, hvirflast vöðum í.
 Bel vitum ala, Vatna-sílung mý.

Sísta flæðar-brúna, fjöld um miðin vób;
 Rneri byrdum búna, báta Selur hlób.
 Svín i orfum lipur ljár.
 Laxa-torfur flötta' upp ár.
 Hvört sem horfum inndælt ár
 Andnan haud ofþ göð.

7.

Ur Vetrar inni, allt á kreik sér brá,
 Svo Sumars kynni, sedjast gæðum fá.
 Svomeð Sumar-storsum, safnið forða gnótt:
 Í Vetrar þúngum þörfum, þjóð að verði rótt.
 Hátt upp stelast Skaut um flý
 Skipa; felast mörg þeim í.
 Kaup ei véli farma fri,
 Svo felli hrelling brótt.

8.

Allt gledur annað; en þá sturla nær,
 Hvað bygdum bannað, bjargar heillir fær,
 Drekkjum, Brædur! bóli, bráðt svo hugg-
 umst vær,
 Allir i tæru Óli, Anægd viss þar grær.
 Sumars fengin sending ný,
 Svanna' og Drengi kjæti þvi!
 Sér upphreyngi þótt um flý
 Með þjóðar óði skjær!

Nýárs = Kvedja 1820.

(Eja Klaustur Þóst sama ár bls. 1—2.)

1.

Í midnættis myrkum geymi,
 Margt eitt Arid Summa fól;
 Blífið sögu birtir heimi,
 Þel og heill, sem lídið el.
 Sari það vel! þess fótum síft,
 Sorg þú gleði meingud vísit,
 Sérhvört Ar mun sannast líðum;
 Sælb armædu vafin tíðum.

2.

Ur fadmi Líðar fegur Summa,
 Fljótt uppreis með Ar á ný,
 Þjófsins blíða, íls að unna,
 Allt uppljómar haubríð þú;
 Lángri dymmu léttir frá;
 Elf og frjófgun sveifja má;
 Heim um víðann blefsun breiðir,
 Bitrum tvíða ver og eyðir.

3.

Til heimkynna vorra vísi,
 Velferð, gleði Arid nýtt!
 Svört að sinna hagsæld þrifi,
 Haubur með sé gróða stríðt;
 Leidi að frendum Unnar aub;

Ur graslendum Sunna - braud;
 Elfsins grúa lífs ágæti,
 Lands innbúa heill svo fjæti.

4.

Friðsgun Vetur folbu búi,
 Friðki Dorid blóminu fjótt;
 Yndi Sumars að ofi snúti;
 Auki Haustid forða gnótt;
 Gjörvallt Arid fjör og frið
 Frami, heillir ánægð við,
 Lend og Borg vors Kóngrs umkringi,
 Kénning, Veld og Dóma hríngi!

5.

Góðra Menta ljósið leiði,
 Fullu veg svo rötum á;
 Dygd best hentar gang þar greiði,
 Gæfu þegar stundum ná!
 Líðid, þóttum! Arid er;
 Annars smóttum gengid vér;
 Yndis heppnum allra Fadir,
 Ann mannstépnun — Verum gládir!

Fyrsti Sumardagur 1820.

(Sjá Blástur Pósti sama ár bls. 75.)

Beit burt efsti Vetrardagur
 Vor svo fjæti Menn og Víf.
 Runninn Sumars fyrsti fagur,

Fjöll gull = roðar tveikir lfs,
 Fardú, mildi Vetur! vel!
 Von af þér eg glæðast tel:
 Ad fáir snúib folðar boda
 Stríðst í Sumar, gróða bodab.

Vestu = Vor oss undirbúi
 Ungdóms gjæfu Sumar blíðt.
 Mannsóms Sauts ad mönnum snúu
 Mæti lfs, af báðum þrýðt.
 Veli Elli = Vetur fríð,
 Von, minningu hinna víð:
 Vsi = Vetur eptir stóða
 Vilist Vor í Morgun = roða!
 (eda soona, ef helkur þótnast).
 Eptir hríðir Vsi stóða
 Vilifs blíðu Morgun = roða!

Þjóð = Saungur
 Sjálmars á Bjargi.
 (Sjá Sjálmars á Bjargi bl. 147 — 8.)

Egib: Elbgamla Isa = folb.

1.

Heill grær á hvarri jörð,
 Hvar græðum lób og hjörð,
 Kál, Alnir, Kyr!
 Hvar eining blefskar bú,

Hvar Börn, Bólb, Fedur, Hjá
 Guð þyrfa bygdum tré,
 Drótt forsjál þyr!

2.

Heill og jafn hróður Stétt
 Svörri, sem stýldu rétt
 Gaum fúsann gaf!
 Hvar Kénning holl er þjóð;
 Hvar Lögsegn ræður góð;
 Hvar Lækning léttir fróð
 Lífs meinum af!

3.

Heill grær við hver ein störf,
 Húfs-íðn og abla, þörf
 Lendum og líð!
 Hvar Verðslan víðrétt fær
 Velgengni, Ment er fjær,
 Aft, heidur, orku ljær
 Gindregni blíð!

4.

Róng, Valdshöfn, Kénnistétt,
 Kristinnóm, Lög og Rétt,
 Hóllt Lækna líð,
 Kaupverðslun, Bændur, Bú,
 Börn, Mentir, Dygða-hjú,
 Guð biðjum blessa nú!
 Bygd heill og fríð!

Grasa: Sorg Muna eptir Lychnis¹

árið 1805.

(Ejð Blauskur Þóft 1820 bls. 125 — 6.)

1.

Glóir sunna, glampa-speiglar vatna,
 Glitra jöklar, ljómar fofðar finn;
 Angurs-mein samt ei vill Muna batna,
 Ált um bústað þapurt lítur sinn.
 Ei þar flémtir ótal fugla kvakib,
 Argá hrafnar sorgar org um þakib;
 Naunnir optar reifug fylla flót,
 Reynist gleðin vissar byggja fót.

2.

Breiðir Flóra² blómleg tjöld um velli,
 Byður veitflu mönnum jafnt og fé;
 Ei sú fjætir, en það tíðum hrekkir,
 Áð Ájærminna³ horfð blómib sjá.
 Ófan hlíðar Muni vill sér velta,
 Veróníku⁴ leita — mæðbur elta
 Ununar-plöntu⁵ — er hún hét? ónei!
 Engin þvíst flinnst hér: Gleyim mér ei.

¹) *Lychnis* heitir fegur jurt, sem grær hér í landi. *Lychnis alpina* fær nefnið: Angusfró, Sveifugras, Unnarjurt, og er með rótraudu blómstri, nokkud spipudu Gélðingabnappa eða Gullin-toppu. ²) Blómusturgjöldjan, nefnd *Flóra*. ³) Refnist og: Gleymdu mér elti, sjá Álpóft 1820, bls. 59. ⁴) Veróníka, falleg jurt, á Íslandi: Krupris, sjá samastabar bls. 57. ⁵) Ununar-planta (*Lychnis*).

3.

Sýngur fugla sveit um mör og bakka,
 Sérhver stépa rómar glebi þrís.
 Sinn þó Muni ángurs bífar smaktar,
 Unan hvarf úr Gardars Paradís⁶
 Lychnis hjá hans lífsins yndi þvelur;
 Lychnis frá — sig gjörvallt Muna felur;
 Lychnis blómstra lengst mun heita val,
 Lychnis sötud ávallt Muna skal.

4.

Mertis: jurta minning jörðu ofar
 Muna þegar engin glebja má,
 En hans molbir undir græsum sofa,
 Ástíjar Lychnis! blómstra þú þeim hjá!
 Þar Kjærminni láttu hjá þér lifa,
 Þegstab hans þín úða tár á strífa:
 „Verónika vefja Muna bed,
 „Vicia cracca⁷, góðri Lychnis með.“

3 eptirlátnum fjöllum, sál. Conf: M. St., er upplast til þessa
 kvæðis með hans handriti og þetta ritad á bláðib: **NB.**
 Þetta kvæði er til villu inskriberað „Innsendi“ undirritad **H.**,
 en ort af M. St.

⁶) Gardar fann einna fyrstur Joland, og lofði mig landib.

⁷) Umsedmingegras, Slættja, (sjá Álpóst 1820, bls. 38), þrýði-
 leg jurt, með blálfraubum og raubum blómstrum.

V e t u r o g V o r.

(Sjá Klaustur Pósti 1821 bls. 61—2.)

Lagid: Nýð Lívets korte Morgenrødt.

1.

Felnar á Gausfum folbar blómi;
 Fellur á Vetrum flógar lauf;
 Svörtum hylst flóttum sunnu ljómi;
 Samt fyrir geislum jelin rauf;
 :: Sig orma, býra, fugla fjöld
 Felur, en jörðin blundar fæld. ::

2.

Ér velur stjöl og Vetrar inni,
 Væðar þurfsandi lífsins sveit.
 Náttúran þægul njóta minnir,
 nætur lág - bægra vorn um reit,
 :: Hvíld eptir Sumars þyggja þraut,
 Þrótt lénað dauðans bróðurs flaut. ::

3.

Þá Vorid virtu foldu færir,
 Frjófgun, il, strúða, nýja dæð,
 Upphýngdu lífi allt sig hræðir -
 Um lopt og vætn, en fyllir láð.
 :: Ur dýpti risinn ormur þá
 Upp sér til stjha lypta má. ::

4.

Þá molðin lífgub býst í blóma,

(3)

Þyggir lífs fjörð jarðar hríng,
 Þafnadra flara raddir róma
 Ráðanda losgjörð allt um fríng.
 ∴ Náttúran kvæður undir öll;
 Ansa bergmáttum hamrar, fjöll. ∴

5.

Evo Sumar = blómíð lífs hjá líða,
 Evo lífs á, hausti sökna má.
 Evo víðan þess á Vetrí blíða
 Væð gefa; birtast fegra, þá
 ∴ Vor eilíft hvílbann veður lýð.
 Bort þegar launast sigri stríð. ∴

6.

Þá, Fæðir! flýn rétt þyggjum bæma,
 Það mí í dýmmu gríslum vér,
 Því. bíkar forga = blandað að tæma
 Þaðst ofð og æfast raunum hér.
 ∴ Þá, fyrir lífíð lént á jörð,
 Þofar þig hennar sælli hjörð. ∴

Veturinn 1821—2 og Vorbatínn 1822.

(Sjá Bláustur póst 1872 bls. 57—9.)

Lag: Gul, sem er yfir Gulum nedri.

1. „Skal Sumar lengi happi hrósa, sér
 „broka frekt og drembið glósa, útlægur Vord-
 „ri úr egg sé?“ Evo Vetur mátti þykku = þung-

ur, þegar af hitum Sölar sprungu, strálbuð nýlega
föld og fé.

2. Hann gramur Norðra fór að finna, „minn
„Sadir! blidur Sumars vinna, Son stoda
„þinn!“ hann sáðann bád. „Völd þess álit ef
„vara lengi, Veturinn hét ei áttar mengi,
„gis öttar nösnum gjörir að.“

3. Upp Norðri reis með hífu bragði, „ber þig
vel, Sonur!“ grettinn sagði, „þig skal ei Sum-
„ar gabba grand!“ — Síns hjólgabbs Söflum
hálfum velti, haf sitt ofaní — tölbu belti, umspennu
þeir hálfst Ísaland.

4. Þeir bráðt af Sumars stöktu stöllu, stó-
stíða rönd, en blóm gjør = fellbu, svo langt, sem Norð-
ra náðu völd; það fólu dýngjum fexna snjóða, sem
fröna læstu stépnun móða, bönnuðu flestar bjargir öld.

5. Þeir bundu Sökul hörðum hlekkjum, harðt nær
fimmtu af veida = snekkjum, Kaupföllum vörðu veg
að grúnd. Þá tnerir stöllum þeirra sprungu, þjafab-
ir Farmenn losgjörð söngu, lífgjöf á víxl og lausn-
ar = stund¹.

6. Þeim vannst bú = smala fjöld að fella, þá frer-
in leyndi bygdum hella, sligadi nokkur bænbaból;
tvísfetti fólt í fofum inni, með tvöl hvor andrúum
glugga finni, þó stíma næði seint af sól.

¹) Bæði þeir, sem lífs komust af til lands og þínir, sem keyftu
ust frá líffins meðum.

7. Þá Vetur leit að þetta grandib, aðþrengbi Norder = Aftur = landi, en Sumar hinu blíðu bjó; sótt hann úr Wóls sydra veldi¹, sjálfann Vólkan að kenda elbi, og Wólum að eyða ró.

8. Ey = sjalla = Jöklum í hinn tveitti, eldglær-
ingnum og findri feykti; Wólus fast úr belgjum blés.
Rót gjörði hafð, íð = rendi jarðir, Rán svalg, en
tjæfðu byljir harðir, fólt og fénab víð ná = gjörn neð.

9. Um hælðist Vetur: „á! mun strokin, í
„bretum mínum burt æll fokin, blómigan
„Sumars og blefsan hér!“ — Ansabi Dorid:
„eg skal taka, ódara fyrir gort þitt staka, því
„Mundilfari² með ofi fer.“

10. Hann fylgdi því, sá fagur = eygbi, sér felur í
hrabdt Vetur smeygbi, því fétt ei stabið segurb hans;
flakabri stýkku fólð af fleygbi, fénabur vonar hálsinn
teygbi, björg að gífinni lífgaðs lands.

11. Græn lönd í Gaustfins búin blóma, birtuð
upprifin býrð þess róma, þeim hollt sem valbi Vetr-
ar stjól. Mj = þegnu frelsi land skal lýsa, og lífs
laubúar stjörn hans prísfa, sem baud þeim stjóna
blíða sól.

12. Hann lauk upp háffins býrgða brunni, gaf

¹) Þrá Wólifnu eður Áspara = Eyrunum víð Valland, hvar
mjög svo stormasamt er, og nokkrar þeirra gjöfa elbi. Því segdu
þeir Gæmlu *Vulcanum* eður Eldanna — og *Wolum* eður Vind-
anna — Gudi hafa þar aðsetur. (Sjá Klaustur vóðt 1821,
bls. 34). ²) Ego nefnist hér Sólín, eftir Föður hennar í Eddu.

blefsun ríka lands að grunni, þýrmatann fendi að
og að. Hann ótal Starar haubri ofar, Hann djúps
og Jarðar bítar losa, fyrir líf, frelsi, björg og braud.

Sumar - Þoma 1823.

(Eja Blástur þéft 1823. bls. 75 — 6.)

Lag: Þar þu vort Selfabs Elts Gudinde.

1.

Þelkominn fét of þá vænn og fagar,
Þelkominn Ísa - bygðir í,
Sæll, nýr upprunninn Sumar - dagur!
Svört Vetrar burt að leida stj.
:,: Hverr þinni komu fagna fer,
Þjers væntir, yndis, lífs af þér! :,:

2.

Kom, rósa - fingrum fjell að gylla
Dg frjófgun þá um jarðar staut.
Blóm - trausti nýu Glóru fylla.
Fjall - lendi, dali, háls og laut.
:,: Þel fjar úr boba, ylm með il
Svo endurlífsgift gleði til :,:

3.

Kom, til hlýinda fjælu' að snúa,
Kol - dæftri árs í ljósa - tíð,
Lífs storum yndi undirbúa,

En starfa þrét og gjæfu lýð,
 ;,; Ego blefsi nægta blómlegt horn,
 Hvörn bygða landfins himann vorn. ;,;

4.

Rom, freðins svarðar klafa bræða
 Og sveifja flug um vatna helg.
 Lát Solla fram um yður æða
 É unnar gróf og hylja svelg,
 ;,; Hjóld lara þæfast fossa nid,
 Ego fangist filfrud gilbrur við. ;,;

5.

Rom, fald í grænann klæða skrúða
 Og tot gull = ofin þreytt með glit;
 Sol = geislum mála' um grátinn nida
 Regns glæstu boga fegrann lit.
 ;,; Menn, fénab, orma, fugla, býr,
 Lát fína sæð í landi býr. ;,;

6.

Rom, heims frá flauti hýngab leiba
 Ur hafð afgrunni daglegt braud.
 Um flæðar strönd og bygðir breiða
 Bjargræða forða, lán og aub.
 ;,; Hvorr vögu = þúngur verði fñor,
 Bel þó reid = fara' í gjæfu fñr. ;,;

7.

Rom, vetrar þögn í vorsins kvæða
 Bel hljóð að hefja fugla flid.
 All fletta hvolf lát endurtaka

Om gauls og jarma bergmál við.
 :: En fjadra = fjara, um land og lá,
 Eog sagur = rómum kénadu flá. ::

8.

Velkomid Sumar! eldum eyða
 I Austur = Jökla vöðg stó;
 Og balsam varðar best að leiba
 I brjóst, hvørs týndu sorgir ró!
 :: Velkomid, vorn að hressa hug,
 Seill þin ofi auti fjör og dug! ::

Ara = skiptin 1824.

(Sjá Klaustur þótt 1824 bls. 1 — 2.)

Eag: Etti frá þig með Þjerge, Bølge, Dale.

1.

Alt umveltist, ár og dagar hverfa,
 Elbing líft, í Tíðar Móður = skaut.
 Hvað mun stabfast hnatta milli lérfá?
 :: Hvað á jörð, um vötnin, hæðir, laut? ::

2.

Hnettir myndast, hjadna, höfna Sólar,
 Høf og Jøllar eyða, slipta bygð,
 Lengi sól upp ljómar Norðurs bólin,
 :: Lengi nótt þar eykur búum hrígb. ::

3.

Sól um rása sýnist hvelfðann boga,
 Ein að lætta, síðan hækka sig.
 Eptir þessum allt á jörðu toga,
 :: Elta byður dái' og fjöri sig. ::

4.

Sjá! hún lættar, sig að mestu felur,
 Sérhvað hobnar, fólnar, beyr eða flýr.
 Að hún stigur aptur, von þá elur,
 :: Allt úr dái veti, lífgi htr. ::

5.

Allt hér lífist einum Sólar = begi,
 Albur jarðar, gróði, líf og tíð:
 Upphaf Morgun, æstu, Vor, eg segi,
 :: En Sædegid, manndóm, Sumar, blíð. ::

6.

Elfi Kvöld, en endir Nótt og Vetur,
 Ara = Skipti Sólhvarfs dymma skeið,
 Verða stund allt undir búi betur,
 :: Blíðann morgunroða, líf frá deyð. ::

7.

Elbæst sólar, alba slitna raddir,
 Allt til betri skipta hrabrar fær.
 Þú, einn samur, góði Guð, Allfadir!
 :: Gefur heillir, flamtar Ar og fjör. ::

N Ý = á r i ð 1 8 2 5.

(Sjá Klaustur pósti 1825 bls. 1 — 2.)

1.

Enn, ó Fadir! eitt til margra þinna
 Ar hagsældu lagt, ofþ gæftu finna
 Um vörn Sólma gnóttin gæða flaut.
 Lof þér hræðir lífs herðarar inna,
 Eán fyrir allt og gæflu lífna þinna,
 Undirtaka hæðir, lá og laut.

2.

Þeim þú beiðtann bíðar af að súpa
 Þýður, þínu tignar velði krjúpa
 Ver og una þinn við stentann stamt;
 Þuggunar lát dropa nokkra drjúpa,
 Dryll í þann, svo hjartab styrktist gljúpa,
 Sætt að verði hvað þeim reynist rammmt.

3.

Lífs hvar stundum eigum fleirum eyða,
 Aðstob þína vörðst ofþ senda greiða
 Gott að stunda, gagnast bræðrum vel;
 Þjóðar heill og þinn út þessinn-breiða.
 Þín ofþ máttug Föður-hönd mun leiða
 Dhult gegnum hættu, líf og hel.

4.

Best þú manna breiðleif vægd munt sjna;
 Bernstu vora lát ei þinni tjna

Nad, en vitkast, svo hún þóknist þér!
 Blessa Róinginn, bygdir, fólk! lát þína
 Blíða mildi land vort yfir fína
 Sérhvört ár á meðan líf þú lért!

(Kvæði þetta er hér prentað eftir Blausfur Þósti-
 num, þó var það eigi upphaflega kvæði
 svo, heldur þannig:)

1.

Enn, ó Sadir! eitt til daga minna
 Frid sorga lagt mér bændu finna,
 Syrr enn móður falla má í skaut;
 Nær skal hervíft hláðin raunum sinna?
 Símins gefast frid og umbun vinna?
 Nær all mæða grafar lögð í laut?

2.

Þú mér bíðar heistann ef að súpa
 Bændu, eg þínu tignar-veldi frjúpa
 Vil og una þinn við skenktann samt;
 Suggunar lát dropa nokkra drjúpa
 Dryff í þann, svo hjartad styrktist gljúpa,
 Sett að verði hvað nú reynist rammt!

3.

Lífs hvar stundum á eg fleirum eyða
 Aldstöð þína lát mig finna greida,
 Gott að flunda, gagnast bræðrum vel,
 Þar með gefu þér til lafs útbreida,

Þín mig vörðist fædur-hænd að leida,
Mæddann styrkja heim þá Fallar hel.

4.

Best þú manna breiðleif vægd kannað sýna;
Bernsku vora lát ei þinni týna
 Máð, en vitkast svo að þóknist þér.
Blessa landid, börn, ætt, vini mína,
Blíði þitt auglit lát ofs yfirskina
 Sérhvört ár, á meðan líf þú tjer.

L o f s a u n g u r

við lof

fyrsta Sjórdúnga 19ðu Krists-aldar,

þann 1ta Janúar. 1826.

(Sjá Klaustur Þóst sama ár bls. 1—3.)

Fag: Norríg þor Mober bebaget af Wbe.

1,

Lof sýngið Drottni, þér lífsins herkarar!
Lofi þann Jarðbúar fagnandi raust,
Vilfellum ára og aldanna fara
 Öllum, sem stírir! — hans mistun er traust.
Vorum með hnetti þó velti fram aldir,
 Bodalegt, þlgandi tímans um haf,
Norðbúar leifsögu Forsjónar faldir,
 Farsælir komast þeim hættunum af.

2.

Öfþjóstub lengi þó andvarpi löndin,
 Alba-laung þeirra þó seint heyrift kvæin,
 Lítnar þeim réttist í háfa tíð höndin,
 Hún græðir þjóbanna lángvinnu mein.
 Herji þau sóttir, stríðs bál eða blóssi,
 Í blóði þó brekktist, en bygð gjörift auð,
 Vættir það fríðarins bráðlega hnosðir
 Bændum úr leyftum af þúngætti nauð.

3.

Virtist jörð aptur í blómseggra standi,
 Blesub af Þorsjón, sem gjæðskurft, vís,
 Þjós gaf í mirtíð, en leyfti frá grandí,
 Leidum úr fallinna býr Paradís.
 Þeims nýum álfum og ófunnum löndum
 Í þölu stjöldum hjört rennur upp sól,
 Þrjáls þegar upphlypta fagnandi höndum,
 Þrælsinu grundvalla ríkjandi stól.

4.

Guð! þínu lýtur allt veglega velði,
 Við þína bendingu sloktnar hvær sól,
 Nýjar eins tendraðst af almættis elði,
 Um hvörjar veraldir snúast, sem hjól.
 Stjöllin þú stékur og fellir að velli,
 Framlyptir nýjum með eldum úr stjól;
 Í ryt þau falla lofs rambandi' af elli.
 Regindjúp hylja má bygðanna stól.

5.

Stélfur jörð farsjúft, úr elbheitum íðrum

Appföst af bráðnubum hraunfleypum fær,
 Sem grafa bygðir; af geysi stórvidrum
 Gnýr þegar lifendum stélfingar fær,
 Þú ert vor Fadir og þanninn burtleidir
 Þýngri mannaunnir frá Jarðbúa lób,
 Karfæld enn meiri svo folðu tilreidir,
 Fullkomnun æðri. — Þín stjörn er ofþ góð!

6.

Dramblátum hrindir þú brottnum úr síðlum,
 Í dúpt þeirra tórónum feykir og þrakt.
 Ný flapar velðin í nýjum heimsbólum,
 Nýtt lénað þjótubum frelsid og mátt.
 Þjós þitt um dymmuna stjært tekur skína,
 Skobast þú náttúru háfembum í;
 Fridur og heill þrifa fædur - stjörn þína,
 Fagnabát lofgjörð því nemi vild stý:

7.

Lof sýngid Drottni, þér lífsins heflarar!
 Lofi þann Jarðbúar hvellandi raust,
 Tilfellum ára og aldanna fara,
 Öllum, sem stýrir, hans forsjón er traust!
 Hann vorum norðlæga Sólma ei glýmur;
 Hann næga forðorgun lénað og fríð.
 Hann vor frá sóttum og harðrétti geymir;
 Hann gamla Snjálandi veita mun líð.

Sma : Kvæði og Vísur¹

Nfir Prentstofu dyrum (1795).

(Sjá Tíðindin 1795 bls. 173 — 4.)

1.

Jómfrú er hér inni
Ein af Menta = Gyðju
Dætrum bæileg.

Sú er bpt að finni
Ei = gleðtandi yðju
Ljófs að leida á veg.

Þennar geisla hafa mikrin flúð,
Sún á rétta leið fær viltum snúð,
Sún hefir mörgum heillir andar. búð,
Þennar ráðum, virðta Bræður! trúð.

2.

Mann = vits meistara = stykki,
Af mönnum fúsa flúð
Þru' og góðvild á.

Er þvi ei í flíki,
Snn að strax í billi
Þadir, Vif að sjá;

Vin framandi! Leyfis = gjald fyrst láttu
Þystugt flíngja, mannhyndis að háttum!

¹) Ennfórt alþurs-ræð kvæðanna sé fylgt í bók þessari, þótti samt henta að tákna smá-kvæðum og vísnum aptanvið hin meiri kvæðin í hvorjum flokki, en svo er aptur hinum minni ráðað eptir alþri.

Súsráðendum þóka þína áttu,
Evo allt stóða, á engu taka máttu.

Tileinkun framanvið Vinagledi 1797.

(Sjá Vinagledi sama ár bsk. 3 — 4.)

Beri Vinagledi vænum Bændamönnum
Eignuð Íslands,

Sem með glöðu gæði gæfa fróðleik sonnum
Heibur, hylli, ans!

Sún Ljofs = vinum holla stefnum líái,
Hygginda þeir tign og notin líái,
Seilræðanna í Vinagledi gái,
Gjæfu, þakfir, sæmb að launum fáí!

Humingjans Tár.

(lík. sjá Vinagledi bsk. 245.)

Lagid: Gud, sem er yfir Gudum neðr.

Tár, sem þeigjandi fram hér fljóta,
Finn eg verðugri heiburs njóta,

Enn hins aðfengtu hefð og stand; ::

Mistunarlaus þá lík hér liggur,

En líkn við dóm ei finnur hriggur, ::

Hvæð stóðar gull, ætt, hefð? ei grænd!

K v æ d i s - b r o t.

(ut. sjá Klaustur Pósti 1818 bls. 30 — 31.)

Heppinn er þú, hvørs óst og son,
 Óðals sneidar af merkjum bindst,
 A egin lóð, ánægja sönn,
 Upphælbis lopt að braga finnst.
 Málmyta hvörjum mjólt, en lönd
 Mibla forforgun, strúða hjóð;
 Skógur á sumrum stýlir, hönd
 Stær vetrar eldum brand úr jörð.
 Sæll! hværr í þægri reyndi ró,
 Kenna fram daga, stundir, ár,
 Heilsugóður og hugróðr bjó,
 Harmur um dag ei vætti brár.
 Hóll værd um nætur, hvíld og störf
 Og hvesking blöndub veittist þæg,
 Vít flettklaust líf, hvørs þell var þörf
 Þar með ígrundan jöfn og næg.
 Svo bulinn lífa, óst mín er,
 Dyrgrdur veröld' hverfa þygg,
 Bautaþeinn enginn birti hér,
 Dyrgrdur í folb, hvar nár eg ligg."

* * * *

Vísur yfir Fyrkjugarðshlíði í Longtown.

(Utl. hjá Klaustur Þósti 1819 bls. 31.)

1.

Þort líf er dagur veitsluferðar,
 Þart ná í státtinn sumir menn;
 Aðrir, sem miðdags vænta verðar,
 Þom fylla gráb'gann margir fenn;
 Eptir kvöldverð' ef einhvörv beid,
 Þessabbur strax í bólið streid.

2.

Þess verður skulbin þýngst að gjalda,
 Þeim til miðnættis drolla gæst,
 Og reikning tímans réttann halda,
 Þædu og gagns, sem að var haffst;
 Þ herbergi stefnumst þá heimfins sinnst,
 Þesir sem skulb að gjalda minnst.

S t a f a.

(Utl. Klaustur Þósti 1819 bls. 86.)

Sá árla fer hátta, en árla upprís,
 Aðmáður verður og hraustur og víð.

G á t u r.

(Sjá Klaustur Þósti 1820 bls. 46 — 7.)

1. Hrapaði' eg þó úr himni niður, af haubri risinn
 (4)

samt eg er. Efis engin hrund mínar hrundar vörur, hreinleika fá mun jafnað sér. Eg lifum Engla ljósanna, með léttleik fjadra stundabæra.

2. Þúngur eg verð, ef þjappast saman, þótleitt set upp yfirbragð; þó sýnist heill og hreinn í framan, þef eg — sem margt eitt limstu flagð — færaða opt í flár innleidd, færendur svika gilbru veidd.

3. Mitt útlit þó í mörku fannar, minn uppruni frá himnum er; en veitti saurugt samlag grannar, sódalegt þess eg markir ber. Sóstur á vörð Sorældri kann, forma, sem þetta jóð sitt vann.

1. Þorfi' eg í hjart eða hámb, hálfblinbann mig falla; undan virtu best, fje í sérhvört rúmb, svo eg heppnast alla, fljótask mæla' og mest. Þess opt beiddist mitill grúu manna, mér það tíðum vitir, góðir banna; málverk trúast mitt þeim vörðist sanna, mól þeir féu' og stuggi — lítir annað.

2. Ad mér hrundir hænast, held eg mín sé luffa, það eg smjædra þeim. Tel hvört voffir vænast, viðbjóðslegri struffa, þó sé hvörgi' um heim. Afgub narra er eg og þóttu = giffja, af þeim hópar mig á góna flyttjast; bretta, tengja brýr og munn eða rýttja, búfinn sveigja, stundum reygja' og lyttja.

3. Þorir mér fól ef stendur, fáum byggnu ansi, gégna finnst hann fær, settir hófub og hendur, heyrnar numinn sanfi, sem hálf ordinn ær. Þ augshyn manna folla = lúts og hniffi, kurtens hóf við mál-

vert sitt og stöfki, temur hann sér, þau fáum gjöra giffi, geymir stumbum mig hans spari fitti.

4. Helb eg drambi hafir, hvörjum þeim að dróttu, sem líft sannar þér. Ötra — eins og grafir — álit þús — af þóttu, öfrinn innra er. Hégómleik þann vörðar sjá og víta, vilji blakkir telja sig mjall = hvíta, og mið = sýnum málverk á svo líta, mjög því tregir fundi mína líta.

(Fyrri gatan: Snjó; hin síðari Speigill.)

Segurð manna fánýt.

(Utl. sjá Sjálmur á Djargi bls. 93.)

Hvab er blómi hörunds litar, manns
 Hugar rósemd víð og eining blíða?
 Hvab er geisli hvarma = ljófsins fríða
 Hógværd mót, er síðugt býður and?
 Bartar, álits, víðmóts ynbi má
 Elfért jafnt víð orða' og síða finna;
 Dvart hin í fyrstu hjartab víana,
 En samt þessi ein því haldbíð fá.

Straman víð þa Argáng Klaustr Pósts.

Sér með Póstgangan þridja þraut,
 Þótt hafi hvorr, sem fór mér greiddi!
 Ei nírfíls = byrum aptur flaut,
 Sankoma mig og gísta beiddi;

(4*)

J flórða sinn' eg fá mun róla
 Með fróðleg Söfn við Eyr álit,
 Og hráður fleirstra til þá tölta,
 Sem tigna letrín byggju = rífl.

Almúgafréttin.

(Ud. hjá Klaustur Pósti 1821 bls. 155.)

Þó blómgið Drottinn, biltist völdum fjær,
 Blær þessa flóð og reist upp nýja fær.
 En endist landsins sæmb, Almúga = stétt,
 Þann ei fá misfir Albir bætt né rétt.

Stafa.

(Ud. hjá Klaustur Pósti 1821 bls. 166.)

U Arnar = vængjum hátt öll hröfun fer;
 Hver manndáð deyr, og dygd þá unnin er.

Sramtíðin.

(Ud. hjá Klaustur Pósti 1825 bls. 2.)

Undarleg tófran! enginn fýs,
 Aftur renna lífs farir fléid;
 Unægja hvórr, að verði víð,
 Vonar á því, sem eptir beid.

Annar Flokkur.

Vina-kvæði og Múku-óskir.

Velkoman 1797,
til Geirs Biskups Vídalíns.

(Sjá Tíman og Alvörn I. 3. bl. 10 — 12.)

Lagid er: Fyrbúð þig við Svæð.

Söngur:

Blíð gjæfan beri
Biskupinn hvar sem fer!
Velkominn veri
Vidalín hér!

* * * * *

1.

Landið misfir fæðir milður þá
Þá mætann Doctor fyrðir ná;
Hann bauð: nú sútin sefist þín
Þér fendi' eg Vídalín!
Rór: Blíð gjæfan beri etc.

2.

Svab! mun uppfstginn molbu úr
 Jón Meistari, Landðs Hyrðir trúr?
 Nei, andleg hyrði' um esnin þín
 Geir, annar Víðalín.
 Rór: Blíð gjæfan beri etc.

3

Hann glabir þóttum gefið hnosð,
 Hann glebja skal og fræða ofð.
 Ed ljós í dimmu leiða inn
 Skal lærði Biskupinn.
 Rór: Blíð gjæfan beri etc.

4.

Hann Klerka vernda og Kirkjur skal
 Og Kristinnðóm og Hóspítal.
 Hann kénnsku stóla, er komst á hlið,
 Skal léppa' að rétta við.
 Rór: Blíð gjæfan beri etc.

5.

Hann fróma stóða fátækt skal,
 Dýgd frama, stunda Gáfna-val;
 Í heidri Lugin halda sett
 Og hvörjum flípa Rétt.
 Rór: Blíð gjæfan beri etc.

6.

Þarfælðin búi hans við hlið,
 Og heillum frýni Balmennib,
 Uns mettur daga, heidri hár

Hann heim fer sílfur = grát!
 Rór: Blíð gjæfan beri etc.

K v æ d i

Eftir útkomu Pósthjóns 1820.

(Sjá Blauskur pósthjón 1820, bls. 30—31.)

Lag: Hver Glæðis Væn.

1.

Níð-myrturs nótt, nýkominn hreitur dagur,
 Lángnætti ljótt, ljómandi himin fagur!
 Skuggótt og byljótt ef garra = jel getn,
 Gremjan ef ágræði svartar,
 Blíður en róðullinn bráðlega stein,
 Byggja töl gleðin vort hjarta.

2.

Sem við gott Vor, má vetrar hartan rýma,
 Svo frekju spor, við sælli hverfa tíma;
 Björg enda storti; en bæta úr stygð
 Bóðskapur glæðvæðar meiri;
 Pósthjónid þenna nú bað vorri bygd,
 Bræður! þann fagnandi heyrir!

3.

Best Íslands, er valdið Moltke fengir,
 Eins hugvit Sans, og hjarta gleður meingir.

Réttshni, góðsæmd þeim Ljúslingi lær
 Þofstýr, sem veglegur dafni!
 Þyrðustu ættar svo heidri þeim hér,
 Þátt meðal Tóllanna Tásnid.

4

Sold Sókurs Fjær! Soringja gleðstu nhum;
 Sann ferk burt fær, sláræðis myrkou sthum.
 Þorf þína Landsefður mildum Sann má
 Málsnjallur leggja til fóta;
 Unn þeim Landoverdi! Sans óska þér fá,
 Umsjónar lengi að njóta!

Til Faktors og Bókprykkjara G. Schagffjords

á hans 65ta Durdarðegi, þann 28da Október 1822,

og hans 50 ára Prent- og Skrif-
 stofu = yðna Túból = ári.

(Sjá Klaustur Þóst 1822 bls. 175 — 6.)

1,

Ápolló¹ blíður ofan leit

Um austur = himins stýa glugga;

Minn, kvæð hann, Þjón og valinn veit,

Verkfærið best að eyða stugga.

Sálfa mér unnid hefir Eld;

¹) Ápolló nefndu Grikkjar og Rómverjar Sólna, og hann hennar og Vísindanna Gud, sem frama atti il og hlóma, og með Vísindum eintum upplýsingu á Jarðrifi.

Hyggindum Norðurs staut um fenkti,
 Sans handar verka segur fjöld
 Fróðleik og ljós um bygdir fveitt.

2.

Lifi gáfadur lengi' og vel!
 Þýsi' Sonum sérhvörð Hær og fagur,
 Sem Þessi lífs, hvørs lof eg gæ,
 Sans Letra = starfa Júbil = dagur!
 Örlaga Þýsi! öft vor buld
 Þur ei skal: Sans förlun draga
 Þyrðist! — Geymdu þér Schagfiord, Skuld!
 Skérdu' ei Sans þráð til Aldar daga!

Til Landsfogéta U l s t r u p s

26ta Marts 1830.

Melod: Vær du vort Selstabs Skýtsgebühre,
 eller: Kyd Livets korte Morgenrøde.

1.

Líbt Livets Soel mörk Skye omhylled'
 Og Glæden svandt bag Sorgens Nat,
 Men snart igien hins Glæds fortrylled',
 Og Trøst tog bange Gierter fat,
 :: Vi sørged' nys med æret Ven;
 Sans Sødelsdag vi feire igien. ::

2.

Sans Datter spæd blev nu indviet

Til Krísten = Troe paa Himlens Gud.
 Gid Sun, fra Svagheds Prøver friet,
 Maa blomstre, hylde Dydens Bud!
 Op, Benner! Klinker! Dnsket staaer:
 Held Dem! til sølvgraae Alders Aar!
 Op, Klinker, drikker! randfuldt Maal,
 Vor Ulstrups og Hans Døttres Staal.

(Menn vita til þess að Gens. sál. M. St. það brúðkaups = visur á latínu til Bys. sál. Dr. Sannesar, á giptingardegi Biskupsins og Fri Þórunnar systur M. St.; eins orði hann opt svo nefndar „Siffrur“ og aðrar visur á latínu til Skólapihta í Skólholat, en nú finnst eftirt af þessu framur og það fátt sem stöðu maður kann, er bæði svo litit og ódæðanlegt, að ekki telur að prenta það.)

Þridji Slokkur.

A d e i l u = k v æ d i.

Ljóssins Övinnir.

(Uel. sjá Vinaglesi bls. 18 — 24.)

Lagid er: Þasur þurfi ekki að hugsa um meir.

1. **G**itt kvæð í fyrri — ef ei mér ofmjög steylar — í December, þann tuttugasta vísit það var, því varla sást af flímu þar eptir nónið, þá orðinn er,

örstuttur gangur sólar hér, litla stund hún of þorfir á, hverfa óðara síðan má.

2. Nýja Lúcidór¹ sýn þá féll, á fund elbrædra í nordri géll; verðslegann máste? — vott um þann, víst eg engann á blöðum fann; sama það gylða sýnast má, sagan hermir, þar kom hann á, géll inn, settist og horfði í hring, hulinn myrkrinu allt umkring.

3. Ljós-skar effert logaði þar, laungu fyrri háttadur var, himins geislandi höfðingenn, hafði þá ekki glad-þveitt enn systir hans — að eg sýngi nett — sitt upplogandi blisid sett². Þ þessum mikla myrkra rann, marga þrasandi heyrir hann.

4. Með aféð, eins og allíð er, um það, sem enginn veit né sjer, svo sem lögun elstosu á, ellegar lit, og fleira þá; síðast í hug rann seggjum tveim, sérleg sáfinna væri á þeim, í blindni að þrasa um þetta hér, þar blindu lífast myrkrir er.

5. Rölludu hínfir laubar þá: komid með ljós! það kom, en sjá! hvörfu hjært vera hvörjum má, er hvítt vill svörtu greina frá, myrkra þó reis upp margur vin, mjög sem óstadi að ljóssins skín, í Seðlu eða Røtlu hvirfi inn, heyrir nú um þá loffaung minn!

6. Sá eg þar fyrst súreygdann mann, samt honum ei dlasa kann; hann því aumka af hjarta á, því hvörnir ljós þeim gebjast má aumingja, er tveifu í

¹) Mannsnafn. ²) Það er: Sólin var fyrir laungu geisingin umhrí en tunglíð ei komid upp. Semul Ráð Rölludu sólina Phoebe, en systir hans Phoebe var tunglíð.

augu fær, ef blíð bags-þíma til hans nær? kall ann-
ar veiktann meður mátt, mótlættist eins og stundi hátt :

7. „E! flökkvíd, flökkvíd, eg ei þá óhræfis birtu
„þola má.“ Undur þad nefnast ekki kann, æfi gjør-
valla' í myrkri hann, fótstígi lífs fálmaði á, fullvel
ganga og kunna' að sjá, hvørttveggja læra verbum
vér, vani hvørttveggja' að mestu er.

8. Drmboginn stoti inni sat, upp því að kalla
nennt ei gat, Pétur ríkur, þar útleið allt, og ei-
líft móf var hans líf gjørvalt. Dæmið nú sjálfir
þar um þib, þrot myrkurs hvört hann gladdist við,
hvári mafráður sífelbt sat, Svefn-Gubinn latur býrt-
að gat.

9. Flagari flvalbra fór þá mest: fellur mér røftr-
ib allrabest. D! røftr! gleðin ertú mín, ó! mið-
sýning! hvað vegleg sýn, þrýði þegar umvesur allt,
en þó þú gabbir mig ávallt, mín samt íminðan er
þér í, æ frá stýnsendað taumum fri.

10. Í sælann blandar öllu graut, úr flugga gjør-
ir tropp, sem nauf; eg hef' þig jörðu einatt sjeð, anda
fylla og vofur með. Nýlega fluggi um mig einn,
andheimum frá sveymaði beinn, en ljósið kom, mig
aumfið, æ! eg hann ei frammar lítið fær.

11. Í stoti bað við stýlu stób, flvalbrari einn og
raf upp hljóð, sjólfunnugur sá fyrrum var: „forðæmða
„ljósið kómur þar! nú mín-kunnátta úti er, enginn
„að henni dáist hér; um sjónir villa' og vasa sjeð,
„víst til í myrktrum allra best.“

12. „Fari tófran ei framar nýtt! fori seib-listin „bymm og hvít! fyrst Satans ljósid fram hér brautst!“ fljótt hann svo út um dyrnar flautst; strax veg úthrabar sama sér, Seignør annar af þeim, sem vér, nefnum allstadar, móðsins menn, meður hans listum tel eg enn:

13. Will-hættu þessa merkis-manns, í myrkri um vasa náúngans; — fróðleik stundandi enn þá einn, eyrna-flapandi varð ei seinn, út að laumast, í háum hann hélt eg víst metum, njósnarann þó skríll hann nefndi, það ei ber þykkja, opt skíllinn grófur er.

14. Við ljós að hlera fánýtt fann, fyrir því birtan gleypja fann; en þegar hørfa í hásti á, hætt er sótum og limum þá. — Kryplingur enn, í bað og brjóst bækladur hnúð, grobbadi ljóft: að meðal snóta eldur fé, um yndishót sín logandi.

15. Í myrkrunu víst enginn þar, efa um kaubans raufid þar; en þegar ljósid á hans stein ófrýnilega tropp og bein; hann húð-flammraudur þá sat þar, því grobbið að finna var, náttúrunnar um velbið vóðt, vórt eitt ígylði jafn-ófríðt.

16. „Aula = bárdur sá er ei smár“ ansadi einn og varð mjög sár, „sem — og það vorri öldu á, — „engin not ljóssins finna má; en það geislum al- „múgans til, ekki má stjóta, því eg vil: með ljós að „verðsla leyfi hér, lénist upp héðan einum mér.“

17. „Dá = vel sagt!“ annar - ansar stjótt, „eg „stjórnar = síð býð góða nótt, hóf = síð, bygg, ættum,

„Herra = tign, hjá muga' ef vegur gjörift flygn.
 „Dæma það Yfirvaldsfins er, undirfátar hvað leyfi
 „fér, að heyra, eta, súpa, sjá, soofelbann bóm því
 „legg eg á:

18. „Kóngs-gjersfemi ljós kalla ber“ — fjall-
 aramanni' og dreingjum ver þótti, að gæstir þess við
 stin þekktu hvört væru elsaungin ómeingub, sem hann
 feldi þar, samt á ljófs ama neitt ei bar, vantrúnd
 næsta vor er elb, velt upp grunsemin þúsundfölb:

19. Ment sú að gjöra' úr vatni vín, varla heitir
 nú dásemd fin¹, heldur, því miður! margt sem er,
 meingun og prettir, algáðir allir sem dæmdu ofursjótt,
 ef að það ekki hendti' um nótt. „D! ógn! ó! hneyfa!“
 hrópa vann, Herra Trax Prestur, biftist hann:

20. „Mun eldning, himin milbi! nú mega þín dvel-
 „ja! sjer ei þú, dupsfins sonur að dirfir sig, dárlega
 „að smána' og gabba þig; í midnættinu myrkva því,
 „meina' eg að sjá, hann vogi frí? sólin-forgéfinn sína
 „leib, segi' eg skundi um loptin breid.

21. „Birtu hún sendir oss og þú, en því maburinn
 „bætir til: hita með ofnum hann tilbýr, heimstuleg
 „fretja til hann tñyr, eptir dags ljósi' að apa bjart,
 „í tólg hann kvelfir stin óparft; í dýpstu jarðar idur
 „inn, einatt vill hnyfast forvitnln.

22. „Honum sflór, vindur hlýða má², hann birfbift
 „lofs að finna' uppá, hindrunar = meðel heimstullig,

¹) Því vinselljarar blanda opt vatni í vínib, og selja svo allt,
 sem vín. ²) Er hann í siglingum verst hvarstveggja eyðileggingu,
 og siglir jafnvel áfram móti vindi og sjóar = elbum.

„hærgi“ að lopt - eldar dræpu sig.“ — Þú í hlátur
 el-stofan brast, en Trax upp mýtrid þreif með hast,
 og yfir allt, sem inni var, andræfu banni lýsti þar.

23. Rétt í þessu menn heyrdu hátt, hrínging, kóll,
 blástra¹, trumbuflátt: að í súdrinu eldur sé uppi, hvar, og
 hans tilefni sé ljós. — „Æ! lát við þetta þér, þú
 „blind-forherbta norður hér! segjast um ljós og líttu
 „þá ljófs vobann súdurs háffa á!“

24. Svo kvad Prestur og sagði enn: „Sömu og
 „verða forlögin þín, ó! norður! og þjáning megn, þú
 „ef að vitrum ráðum gégn, ekki hlydnast elbrudum
 „Trax, né úrræðin þau velur strax: allt hvað ljófs
 „borið þirtu fær, bráðlega“ að slökkva nær og fjær.“

25. — Svo er sérvitrings mæli megn! — marga
 flaug leyndur ótti gégn ljófs-vini, en reyndur upp þá
 reis ærumadur, með valinn feis, rabb-borðid við, menn
 hlusta hér: hann Lúcidór það sjálfur er; „menn og
 „bræður!“ svo mælir hann, „máta himininn bjóða vann.

26. „Fardnefðu gjæðin öll við eins og brúkun þeirra
 „áð fláða“ og meins; ef vitfka“ og hóf ei vel meðfer,
 „verður sjálf bygd að brott mér; gleðin eitur, en gagn-
 „legt þrátt, gétur orbið til fláða brátt; svesn styrkir,
 „eins fær ollad manns, andar-dausleif og líkamans.

27. „Fæðan nærir en margoyt má, magann stíbla
 „og verkjum þjá; el hresir — líka“ af öli eg finn
 „orsakaft kunní steinsóttin, hlátur lífgar — úr hófi ef
 „var, hlátur má gjöra ryfkingar; enn framar, það sem
 „öllu er æðra á jörð, er nefnum vér,

¹) Þá eldur lémur upp utanlands er, ásamt þínu, blásid í hljóðþýpur.

28. „Gubhræðflan, sem grumbvalla má gjæfuna hér
 „og hinnum á, úr hófi yðfub hefir þrátt, í heilanum
 „gjört á mörpum dátt. Hvört ætti vegna þessa þá,
 „þreyngja mönnum náttúru frá? Skal eg ei hlæa, sofa'
 „um sinn, slúpa, nærast, Gub losa minn?

29. „Hvørr það bannadi efa' eg ei, affkúm væri eða
 „þussa = grey; en hvað vóða áhrærir þann, á stundum,
 „sem að henda kann, af mjög dárlegri meðferð ljóse,
 „má það góð stjórnan ega hrós: að allvíðast hún hef-
 „ir hrís, hirtíngar = meðöl gopum vís.

30. „Hjálpar í stöðum mágur manns, með vatni' og
 „spróitum¹ utanlands; optast fær þeirra orka' og báð,
 „elðvobans stöðvab grimdar = ráð.“ — Nú þagði hann,
 en hvørr einn brátt, hrópadi: bravó²! snjallt og
 hátt; allir flóppubu' í lösa lof, lítst mér það ekki
 væri' um of.

31. Undan — með vinum — tókum Trax, trúi'
 eg þeir hólbu hóp einn strax, bølvanði drykkju = bræðr-
 um hljóðt, budu svo andrúft: góða nótt! en — sub-
 urð bruna síðar má, segja skírlegar nokkub frá, og
 fægri floti upp sem var, úr.østu ens fyrri risið þar!

¹) Spróitur nefnast býrmat verkfæri í útlöndum til að slökkva eld,
 með vatni er leibist í gegnum lángrar ledur = slaugur að honum. ²)
 Bravó! er sagnadar og hrósunar upphróp, og segir svo mikil sem:
 þaðú sáll gjört og sóma fyrir!

S t a k a.

(Sjá Formálann fyrir Vinagleði bls. 7.)

Dárlega hata birfflu þá,
 Dramblátra fírvitrínga má,
 Sem ekkert leyfir ofs að hugsa,
 Annab enn þórtta þessir Uxar.

Um Dagdóma.

(Uel. sjá Vinagleði bls. 301—2.)

U! haldbú ei þá alla dagsins dóma,
 Er mágur manns vegsamar, refsar með,
 Ráðsvinnu af og reyndum þánka loma,
 Né rödd einstjára við réttlætis þig þar gleð!
 Einn sína líka mentað gíffur gétur,
 Gauli þeir svo hans kvæðin betur;
 Sú leðja yfir allt útbreifist margföldub,
 Þún fólks þá heldir raust, í henn' að tali Guð.
 U! margur dygd og brestir um ofs meður
 Öftreyfist réttann gánga dóm,
 Er þó, sem hvelfing sinnulaus og tóm,
 Sem ekkert þenfir helður undirfveður.

Forlög Sannleikans.

(útl. sjá Þptirmæti 18du aldar í 16ma hl. 536—7.)

Sannleikans þau eg forlög finn
 Þorn, að nýkinnbann lýður lastar,
 Lengi í forpi þjæsðum fastar,
 Hyggindum fyrstur heimstínginn,
 Drambsfemi trúfast lib sitt ljær,
 Lokkinn sannleiki vidrétt gétur,
 Fogbrændum svipað ljóma nær
 Því lengur sveiflast, æ þess betur.

N ó t u r ,

til Tíða : vísna árið 1806.

1.

Lísta : Stálbin lærdum heim'
 Líbug kvæðin bjóða,
 Þó albrei teljist þú með þeim
 Þolirðu' enn að hljóða.

2.

Álmna gölli risinn þvert
 Álmur gaular óða;
 Þeir eru hæfir, það er bert,
 Þrykkjast milli glóða.

3.

Plumpur sneidir bólgur þjarft
 Dýrkaba mentun þjóða,
 Kjaptshogg greiða kanna þparft
 Kryddubum smelli ljóða.

4

Hirting gauri velja' er verbt
 Sem vill í loslegt hnjóða,
 Og hefir laungum heidri stért
 Holl umstípti móða.

5.

Hvört mun verbugt heiti þeim
 Hæsa betur enn Söða,
 Er spottar, nðir, hvar, um þeim
 Þeyrir síðsemþ góða?

6.

Þeim, sem gæðjast girnir mest,
 Gopum villi = stóða,
 En saurnum atab fá sem flest,
 Þrægðar léfja gróða?

7.

Þeyrið bolann bálva þvi
 (Þrag við Tíða móða)
 Lögum, færst sem ylfrafi í
 Innstu sætum hlóða!

8.

Weltist hans á vora öld
 Vesæl kvæða = stjóða,

Þart svo, hin þó væri gælb,
 Verbi' hún elðin fróða.

9.

Hans við sofnar heimstu = bull
 Halur og seyma = tróða,
 Slynsemd dofnar, sténkt er full
 Stálin arnar = flóða.

10.

Þengi bulla látum rekk,
 Þeirugann vellíng sjóða;
 Þpt hann vanga farfak fékk
 Þræðabísum rjóða!

S t a k a.

(Sjá Klaustur þétt 1819 bls. 31.)

Þá þfund þusar afnar greiða spott,
 Um verk þak lærðóms vitrir segja gott.

Sjórdi Slokkur.

Kvæði í gamni og alböru.

Íslands Glædverð.

(Olvís.)

Egld: Hver Rand í Byen om Indtoget taler.

1.

Lubrandi Rógar þá leikabir bratta,
 Þara hjá Srónstunum mannesfju = rétt,
 Heima í borgum sjá hentara að snatta,
 Enn hlutast um annara stjórnar lög sett¹;
 :; Að eins vér stríðum,
 Í friði blíðum,
 Um fosi hjá brófunum þýðum. :;

2.

Enstir þá reina af álögum þúngum,
 Orga sig ráma; að Þitt léni frið!
 Forsvar af elstandi Fædurland tungum,

Þeim einföldustu og ófróðustu um nýustu merkis = tilbúið, víssast til
 útfyringar þessa annars full = ljósa kvæðis undir samsvarandi
 telustofum, þannig:

¹) Þetta votta Tidindin ljóslega.

Fánýtt ef reynist leigd atkvæði við¹,
 Friðheillir fýngjum,
 Flótkunum hringjum,
 Fullum uns lættar á þýngjum.

3.

Solland þá verður af vína = sláræði
 Belmegun sína að leggja í flaut
 Öðrum, svo frelsi og friði það næði
 Finnur við Gullbala misfirinn² þraut.
 Ur Íslands höfnum,
 Hud, gulli söfnum
 Í spá = nýjum Spectum söfnum.

4.

Elbarinn Spanstur þá hraðinn og hrelður
 Hætt fyrir saunginn Te Deum! eg slapp,³
 Góts og lönd misfir, en gler = augum⁴ heldur,
 Og gætóttri Þrenningu⁵ var það ei happ?
 Heilir vör stöndum
 Heilum á löndum,
 Heilli lof Þrenningu vöndum.

5.

Lónandi Páfi þá Franíkana fæla
 Framar ei nennir með flukfnanna hljóð',

¹) Sjá Tíðindanna I. Bindi bls. 120 — 123, 124 — 126, 209 — 211. ²) Sjá Tíðind. I. B. bls. 105, 133 — 134 og 215. ³) Sjá samast. bls. 109 — 110, 147. ⁴) Hlesir Spanst-ir brúta alltaf Gler = augu frá unga aldri. ⁵) Sjá Tíðind. I. B. bls. 212 og 232 um stóra her = fljótb Spanstra, er hét: helgasta Þrenningin, gegnum flóð.

Ríftna með gulli ró kaupir yndæla
 Rugar út statta, því þýngjan er tóm¹;
 Um fullar þýngjur
 Af gulli þýngjum,
 Einatt með staupunum hringjum.

6.

Þýstra ef Keisarin þúsunda blóði
 Þrálega litar og missir sín lönd,
 Enskar Gíneur í offer svo bjóði
 Upp við hann Stanstir þá relda sinn vönd².
 Um Isa = ranna
 Ödt lifnar manna
 Ötal, er Bifin um spanna.

7.

Um Þóla = velbi þá illfúsir léppa,
 Agengir náðúar ræna þess lönd,
 Og Stanislaus má angrabur fleppa
 Aftur Þórónu við ráðrifa hönd³,
 Um Þolla frýna
 Konurnar sínar
 Mæta = vel mennina sína⁴.

¹) Sjá samast. bls. 79 — 80, 182, 187 — 190 og 233.

²) Sjá samast. bls. 107, 124, 135, 137, 220, 236 — 238.
 Þaraf kinnst bls. 124, að Englano leppst af Keisaranum fyrir
 Gull = Gíneur, er hver gyltir 5 2/3 ad halda fram stöðinu.

³) Sjá samast. bls. 139 — 140. *) Ad efti erfða = sýndarleg á-
 fríða rángfari jafnvel þenna stýlausa og lit = tvítréða lössaug, fríða
 kyninu til ama, minni og á, að Salómon nefnir Konur, Þórónu
 ur bænna. Orðskv. 12. Kap. 4. v.

8.

Preussar þá mettir af mæðu styrjalbar
 Máttvona sláta með hol-fastann haus,
 Uppfunda Pólen en Döðunum valda
 Ötta, svo kynsemin gefist ei laus¹,
 Ísland þá prentar,
 Ad ekki hentar
 Aldrei ad vakna til menta.

9.

Þestin og ófridur Tyrkjan þá tæra²
 Trúlega blindum hann forlögum sig
 Helur, og spelina fordast ad læra³
 Háfinna ekki sú villa skal mig.
 Forlegin Landa
 Finn eg ad vanda
 Í flöskum⁴ og púlverum⁴ standa.

10.

Rússar þá þúffa með ríðbóm og velði,
 Ræna frá náðum eignir og fé,
 Róna = ást tendra til kvenna með elði,
 Raupa sér mæðir og alþýðu spé⁵.
 Fróm fátækt víða

¹) Sjá Tíðind. I. B. bls. 107, 137 — 138. ²) Sjá samast. bls. 142 — 144 og 227. ³) Tyrkjar trúu ósmíðir á blind forlög, slunda litir uppíðsingu, ellegar ad verja sig háffa og sjúðbómum í stríðs- og þestastíðum. ⁴) Mær virðist, sem forlög landbúna, og landsmanna hér, edur heilsa. líf, luffa, fari opt eptir brúkun flöskunnar og Púlveranna. ⁵) Sjá Tíðindanna I. B. bls. 141 — 142.

Sinnur hér blíða
 Farsæld við Snótir að stríða.

11.

Svenskir ef Tyrkjanum selja vináttu,
 Senda til heljar sinn vitra Gustaf;
 Rápunni venda að vindarins áttum,
 Þeirfast í trygdum við Katrinar skraf¹
 Íslands Innviða
 Engum má núa
 Eð frá og trygdum að snúa.

12.

Réttshni, vitsta, nú frjófga og fríður,
 Farsæla Danmörk! þitt velði og lönd²,
 Er sá vor óvinur ekki sem bíður:
 Íslands hrættvi öll haturleg bönd,
 Farsæld og heidur
 Frelsi með greiðu,
 Flýti að höfnum og heidum!

13.

Móðurland fjæra, þig Noreg! skal nefna,
 Meitun þíns Hástöla styrkjum með þér³
 En, þegar kemur til annara efna,
 Öllum að frelsi þitt krýni nú hér.
 Ísland bundið

¹) Sjá Tíðindanna I. B. bls. 57 um morð Gustafs 3ja árs
 íb 1792, og aft þessa bls. 151, 224 og 238 — 239. ²) Sjá
 samast. bls. 151 — 152, 156, 240 — 241. ³) Sjá samast. bls.
 155 — 156.

Þúfngt ofið undir¹
 D! að því bráðt sé afhrundið!

14.

Joland! á meðan þín ánaud ei dvínar,
 Og þinnar höndlunar losna ei bænd,
 Þið gleði - títá! fyrst barstu óst þína
 Borginn² að vonar² nú hressist þín end!
 Þinn hefiðst hagur,
 Þíhr þér og fagur
 Upprenni ánægju - bagur!

15.

Þér þulum fólða í vintári drellja,
 Þér þulum glödværir fœða við dans,
 Þull þulum staupin nú bera til bekkja
 Binda svo landsvínunum ærunnar frans,
 Samtati þeklum
 Svannarnir³ þeklum:
 Sýngjum hátt, flýngjum og drellum!

16.

Lífi hvörr Hólða, sem landinu unni!
 Lífi hvörr bygðarík kona og mey!
 Hljómi þær óstir frá huga og munni:
 Hóndlanin blómgi en sálgi ofs ei!

¹) Þó þetta sé augljósara og tilfinnanlegra enn bami þúft til að
 telja, bendi eg samt til bls. 224 í Tsb. I. B. ²) Ritur til Is-
 lands almennilegu Supplscatsis um þetta höndlunar-frelli. ³)
 Þ þessari tvönn - ténningu úr Eddu, bendist til: að konur þuli verða
 forlum samtala, í óþum eptirfylgjanda erindis:

Megn myrktur eyðist,
 Mentir útbreiddist,
 Farsæld og frelsid handleiddist.

Kausnar = Konan.

(Utl. sjá Vinagleði bls. 249 — 50.)

Lagid er: Enú þú nú aptur enn til hvíðar etc.

1. Hvað nyparlegt er øreiganum aðstod tja
 Hvað volubum að veita' ásjá.
 2. Hvað veglegt helður við sig spara vellystir
 En fyrirlitist fátækir.
 3. Í dag Sínettu er tilfallin erfðin góð,
 Gull - tunnur hennar gjörðu lób.
 4. Af ríkhóm þessum ræddi' hún get eg ríflaga,
 Fætur sett undir fátæka.
 5. Kall einn, til lukku, kom þar strax af fróm boginn,
 Stumrandi fram á stafinn sinn.
 6. Fljóðid bad eitthvab fjáða þessi fátæki,
 Gefa sér eptir gæðþekfni.
 7. Mund' hún nú gæta mestu bunnist mistunar,
 Og kénnt þess ei, sem kallinn bar?
 8. Ó nei! hún tárafst eins og barn og aumkar hann,
 Frá honum inn með flýti rann.
 9. Eækir og gæfur síðan kalli' af sögðum auð,
 Mola útvalinn myglab braud.
-

S á U n æ g d i.

(Sjá Vinagledi bls. 294 — 6.)

Sagid er, sem við lýstugann engelskann dans.

1.

Unægjan í öllu fær lund mína lagab,
 Í lukku' og baráttu hún veit sér að haga,
 Eins regn - stúrar frjófga og sólstein eg sé,
 Soo daglega fæð eg og hýrna við brá.
 Nær heimstíri til einfis huglausir æ fýta,
 Og himininn stýggja, bláninu flýta,
 Skírt hugfar þá vitur og hefur upp tal:
 Eg held lífid reynslu, ei fjæra mig skal.

2.

Eg mína síst hata meðbræður, en unni -
 Þeim mann - vin', er bygdina heidra vel kunni,
 En Drusðann æ aumla, þó seli mig sé,
 Soo stulub, þið vondu! og sættunum ná,
 Í Stórri eg ekki fór - stofur vil smjúga,
 Né stunda með fleikjandi smjördrum ljúga,
 Frítt hugsa stór æra, allt ósatt er grey,
 Því inni' eg þið fanna og fjæri mig ei.

3.

Þó aðra gull - búntanna glansinn farfæli,
 Eg girnist hann ekki, því óttast mig tæli,
 Dyrðbann smá - kofa eg aðsetur sinn,
 Dýr, ástíttur hundur er þénari minn,
 Forvitnum þar dulinn eg lastara lífi,

En lýsti ópt sorganna þöfu mig yfir,
 Glæði kvæði við byrnat eg þyrja upp þar,
 Rát - broðlegur verð og ei fjæri mig þar.

4.

Siglingar og kaupför að sunnan og vestan¹,
 Sælféranna fylla lát græðgina mesta;
 Í veitilanna gleði og ei þurfa skal,
 Aðs þýngjur, var = férti, né marmara fal.
 En fóburlands gjæði: smjör, fíflur, fíflr, rjómi,
 Dg full = hánginn Adam mér borinn að gómi,
 Mig víst betur gleðja, en vanti eitthvað,
 Svo vanti það lengi! eg fjæri ei um það.

5.

Fyrst upp í há = vegu mig fje eg ei settann,
 Síst mun þá ofundin offætja um þetta.
 Af titlum og heidri eg dramba ei dátt,
 En dánumanns æran ei hverfur mér brátt.
 Eg þarf ei dúfata þúsundir að telja,
 Né þessum laun = þufursins felur útvelja,
 Dg heiti mér enginn að hækka mitt stand,
 Eg hef ei að þakka né fjæri mig grand.

6.

Að jarðar svo margföld ei mæðan aðherði,
 Mannestjur uppgáfist, mann = hatarar verði,
 Því, fjærlegu Snótir! því gaf yffur Gud,
 Að gjætud þib forgunum breytt í fagnud.

¹) Þau sem flytja ómisleg byrindi sunnan úr heimi og vestan frá Ameríka.

S á A n æ g d i.

(Sjá Vinagledi bls. 294 — 6.)

Eagid er, sem við lýstugann engelskann dans.

1.

Anægjan í öllu fær lund mína lagab,
 Í luffu' og baráttu hún veit sér að haga,
 Eins regn - skúrar frjófga og sólfin eg sá,
 Ego daglega kveð eg og hýrna við brá.
 Nær heimstír til einfis huglausir æ fýta,
 Og himininn stýggja, óláninu fýta,
 Skírt hugfar þá vitur og hefur upp tal:
 Eg held lífð reynslu, ei fjæra mig skal.

2.

Eg mína síst hata meðbræður, en unni -
 Þeim mann - vin', er dygdina heidra vel kunní,
 En Drusðann æ aumla, þó seli mig sá,
 Ego skulub, þið vondu! og sættunum ná,
 Í Stórri eg ekki fór - stofur vil smjúga,
 Né stunda með fleikjandi smjördrum ljúga.
 Frítt hugsa stór æra, allt ósatt er grey,
 Því inni eg hild sanna og fjæri mig ei.

3.

Þó aðra gull - búðanna glansinn farseli,
 Eg girnist hann ekki, því óttast mig tæli,
 Dyrhðbann smá - kofa eg aðsetur sinn,
 Því, ástríkur hundur er þénari minn,
 Þorvitnum þar dulinn eg lastara lífi,

En lýsti opt forganna þöfu mig yfir,
 Glæbt kvæði við býrnar eg þyrja upp þar,
 Rát = broðlegur verð og ei fjæri mig þar.

4.

Siglingar og kaupför að sunnan og vestan¹,
 Sælféranna fylla lát græðgina mesta;
 Þ veitslanna gleði og ei þurfa skal,
 Aðs þýngjur, var = færti, né marmara fal.
 En fæðurlands gjæði: smjör, fískur, stýr, rjómi,
 Og full = hánginn Adam mér borinn að gómi,
 Mig víst betur gleðja, en vanti eitthvað,
 Svo vanti það lengi! eg fjæri ei um það.

5.

Þyrst upp í há = vegu mig sje eg ei settann,
 Stítt mun þá æfundin öfsætja um þetta.
 Af titlum og heidri eg dramba ei dátt,
 En dánumanns æran ei hverfur mér brátt.
 Eg þarf ei dúkátta þúfundir að telja,
 Né þessum laun = þukursins felur útvelja,
 Og heiti mér enginn að hækka mitt stand,
 Eg hef ei að þakka né fjæri mig grand.

6.

Að jarðar svo margföld ei mæðan aðherði,
 Mannestjur uppgéfið, mann = hatarar verði,
 Því, fjærlegu Enótir! því gaf ykkur Guð,
 Að gjætud þið forgunum breytt í fagnud.

¹) Þau sem flytja ymistleg býrindi sunnan úr heimi og vestan frá Ameríka.

Þú þttur eg gjarnan vil hstugur leita,
 Strax líður burt hrígbín, ef til þttar freika.
 Ef fælist mitt grettu = trýn súl = leitt og bift,
 Eg flý þá eins þttar og fjæri mig sist.

7.

Evo gæng eg ánægður að grófinn' ótregur,
 Í geigvænu ræftri, um þyrn = gróna vegu,
 Þó gleðst eg þakklátur af gjöfinni lífs,
 Eg gétinn var ekki til eynda né kfs.
 Þú hjótanda fót mega enn þá uppspretta
 Aftundum mjúkt blómstur og þyrnanna slétta;
 Guðs forsjón mig leidir þó lífid sé þreytt
 Og láns = þrifid¹ brotni, þó fjæri' ei um neitt.

Síni Móðurinn.

(Utl. sjá Vinagledi bls. 302—4.)

Lagð er: Til jarðar luttu þapt vintreð var, þækt' í.

1.

Heims ást, minn vinur! ef hugsar ná, þig hneig.
 Og minnstu vammína effert á, en hneig;
 Þú ert fátækur og þó ber þnegja
 Þó leynt andvarpir, en orð ei segja,

¹) Sá gaungu = slafur, er eg þess að láni og flyðst við á minnt
 vegferð í lífinu.

Íð, þeig, hneig' aptur, halbt' munni, hneigb' aptur
og þeig!

2.

Ef höfðings-madur þér mæta kann, djúpt hneig;
Þó albrei gjæri þér úrlausn hann, djúpt hneig,
 Þó hann sé varla með heilum blakka,
 Horfð' á! þú gengur í ríðar frakka,
Og þeig, hneigb' aptur, halbt' munni, hneigb' aptur
og þeig!

3.

Ef sérvitrngur þig fræða fer, fljótt hneig;
Margtuggna heimstu á borb ef ber, brátt hneig;
 Þó sérta lærdur og mælstu madur,
 Hann metur sál orð þín vitlaust sladur;
Því þeig, hneigb' aptur, halbt' munni, hneigb' aptur
og þeig!

4.

Ef síblum vilt fegist einum lént, þig hneig;
Og ein þau speki, þá alla kennt, þig hneig;
 Ef nýja ment og upplýsing' alla,
 Dvítid sendir á myrkra palla,
Evo þeig, hneigb' aptur, halbt' munni, hneigb' aptur
og þeig!

5.

Þá afnar bæma um viðbóms verk, djúpt hneig;
Ef heimskann ragna þeim heyrir Alerk, djúpt hneig;
 En ófi' hann vísir á báli brenna,
 Bót hvörja', er stynsemi fær ný-kenda,

Strax þeig, hneigð' aptur, halbt' munni, hneigð' aptur
og þeig!

6.

Ef gómat strumara gella hátt, þig hneig;
A svorum liggur þér ekki brátt, en hneig;
Ef hrunda túngur úr hófi æða,
Hendrú hvört von sé ei lengri fræða,
Dg þeig, hneigð' aptur, halbt' munni, hneigð' aptur
og þeig.

7.

Ef allt, sem nibur á, upp að snýr, þig hneig;
Dg heimstán snibug umhverfis býr, þig hneig;
Lands heill þig hrærir ei heldur enn abra,
Vert hískinn, rússa, við snótir dabra,
En þeig, hneigð' aptur, halbt' munni, hneigð' aptur
og þeig!

8.

Ad trúarbrögðum ef gjört er gís, þig hneig;
Dg reitníst Róngurinn rítri' enn fíð, þig hneig;
Ef dygd og heibri sfundin fjæna,
Dg lhgimunnar þig stunda' að ræna,
Dg þeig, hneigð' aptur, halbt' munni, hneigð' aptur
og þeig!

9.

Ef byggur vinnur hálf-daubann þig, djúpt hneig.
Dg launin hefir þó hræmuglig, djúpt hneig;
Ef fær þú Yfirmann síbl, sem raupar
Dg fýrugt svolgrar úr elfum staupa,

Svo þeig, hneigð' aptur, halbt' munni, hneigð' aptur
og þeig!

10.

Ein grófin ansar, minn alba - vin! ei hneig;

Dg bóms uppkveður ályktanin, ei hneig;

En uns ná = fólur og líf þú liggur

Dg líf í Engla ná = vístum þiggur,

Æ þeig, hneigð' ætld, halbt' munni, hneigð' ætld
og þeig!

Timon og Voltaire¹.

(Sjá Klaustur pósti 1822 bsk. 37—41.)

1. Lof sé Drottinn! lagði, Iogann af öllum
um mínum, bófum hjart í gjær! — trúbláð-
ur Timon sagði — (Vols.) Trúi' eg ei orðum þín-
um: þú værir annars ær! Þó logi bull eða lyga-
fögur einar, og ljóða þvabur, tef eg fíft til greinar,
en Ciceró's, Pópa' og samlíft verf eg meina,
fynb og flómm á báli drepa reyna.

¹) Efni til þessa frumkvæðis er valib til eptir Voltaire's
„*Reflexions sur le Paradoxe, que les Sciences ont nuí*
„*aux meurs*“ sem eru í sundurlausu máli. Voltaire var sá
orðlagbasti Gáfumabur meðal Franska á 18du öld, en nafnið Timon
í Samtalinu er alment valib mönnum, sem agnhúa háfa á
mannlegu samkvæmi eða manna fullkomnun vid mentanir.
Er það eptir þeim athenienska — annars nafnsfraga — Timoni
forðum, sem sagður var mannhatari, hvörn Lucían og svo nefnir.

2. (Timón.) Allar eg hefi brennbar, allar síðum spilla, mentir allar eins. Reglur reiknings kunnar, reynast einber villa, nýtar vart til neins; hefdu þar ei heill og sæmd ofs rúid, hjá ofs enn þá Gull-öld mundi búið; frá hvörju landi hef eg þaunkum snúid, hvaðan lærdóms flin ei burt var flúid.

3. Kápur úr Rína búni; fluttur, gullinnmæltir, tsmans býður Borg. Hljóms eru brellum búntir, bragnar, glaumur fæltir; eyrun rísur org; en á vtri þar inndælt samhljóð svæfir, samt alls þessa vöðinn yfirgnæfir. Tróttanna¹ tel eg einar æfir, ærumanna víð sem búa hæfir.

4. (Vólt.) Hvað fétt, Timon! huga, heipt innbláfið þínum, mentum góðum gégn? (Timón) Bófsala mig hafa bugað, brögð og dlnum sínum, féað mér um megn. (Vólt.) Ef slæg byttjan einhvör finnst um flóðir, eru fyrir það jörar bræpir góðir? (Timón.) Yðjufemi allar reyna þjóðir, étal verða nýrra þarfa Móbítr.

5. Þarsir að æfi þessar, þel til margs óðaba, fannar Sagan ofs; óvit eldri blefsar, yfirmanna ráða, en kallar vötru tróð. Jávís Strýrir færri manna folla, folti mun enn Gudvís tíðum ölla²; þessi meðfram gétt í Stóla Stolla, stálförin baud í kénslu = tolla.

6. Róngur Karl Niundi, kunnng³ menta þáði,

¹) Ego nefnast 5 Villihjóðir óupplýstar í Suburparti Nordur-Ameríku. ²) Dæmi þess vottar Kathólska Ransóknar = réttur Trúarbragða og morðbrennur þeirra vegna.

þó varð þegna hrís. Eins Sínrið áttundi, eru og stýlbur smábi. Um trú rétta rís, stríð lærðóma, morð og brenna manna, mátti forðum Írland bæm-
id sanna¹. Því er sœmra þekking² menta banna, þreja fávís, sæll og rór um annað.

7. (Vølt.) Um Attila² verður vafi, og villi gúrpa líta, fleiri eldum á; hvört við mentir hafi, hlotib spilling² rísa, sem inna Sögur frá. (Timon) Dnei! — kénnskan ein þeim varð að granda — Þú lítt — sem hana þág af Hjanda, sibilin thanna fram-
ferðib best vanda, í flokki þeirra tel eg heill að standa.

8. (Vølt) Hann røfjembum reirði, ræðu vífsu finnar, und af birtu brá. Svørr, sem þessar heyrði, héliði² honum bæri vinna, lærðóms launin há. Lét eg hann Hjala — leid en okkar fœrum, landib á þad fœld hvørt bœnir vœrum. Hann bœkment:

¹) Karl IX. Gránkarstis Konungur gípti Gyflur sína Kon-
unginum af Navarra, þann 17da Aug. 1572, en nóttina milli
þess 23ja og 24da s. m. eður aðfara nótt Bartholómæusar
messa, lét hann í Parísar Borg, með ómanneskjulegri gtimb, drepa
60, og nokkrir segja allt að 100,000 Prótéstanta af þegnum sína-
um, vegna þess þeir vífðu ekki tala Kathólska trú. Er þetta manns-
bráð síðan nefnt Parísar Blóðbrúðkaup. Sínrið VIII. Kon-
ungur í Englandi, stíði sig við Drottningar sínar, átti alls 6;
en lét 2 þeirra drepa, og hafði fyrirbyggð þektri þju sama.
Barna þeir báðir vel mentaðir. Á Írlandi drápu Kathólskir
40,000 Prótéstanta; árið 1641; í uppþlaupi vegna trúarbragða.

²) Attila, Súnnu Konungur á 5tu Krists öld, var einhverj sá
gætinnast Drottinn, sem lagði umbr sig með flór-eyðifraggingum
morg veraldar lönd milli Indía og Eyfra Sallts.

um háðsloði stórum; í Sóratz las eg brot af
Saungvum fjórum.

9. Þú midjann flog of þá mættu, missunarlausir
þjófar, allt sér þessu' afhendi. Frétti' eg horfinn
hættu, hvern við Skóla bófar, lært hafi list og ment?
En þeir fæðust engir læsir vera, undan strípla tind-
il-fætur vera. Hjarta Timons helst tól undran
þára, hreint ólærdir niðingsvert að gjera.

10. Þráttir, náttir hrundum, hurðum upp á ranni,
vor hvar veitslan beid; Þertinn fræga fundum, felmti
brá þeim manni, þá vort líf inn leib. Hann var
lærdóms haldbinn mikill sómi; hann góðmenni var að
allra dómi; að hjarta' og síðum Hóðingjanna blómi,
honum ófall flóttolum þulbuni rómi.

11. Min er, innti' hann, æra, yllur í neyðar standi,
sem heill mér heila gaf, næganni fatnað færa, fantar
upphengjandi, þó rændu yllar af; hvern í góðann
flædnad haub hann búa, beggja vasa þala fyllti grúa,
lét svo verma, hressa' og vel að hlúa, hóðings veitflu
geðugri að of þnúa.

12. Þú þu gjöf og glaumur, gleyma þingum mæð-
um, hans við hyggna tal. Þressi horna straumiur,
hýrt lét blóð í ædum, undir saung í sal; tókum frásir,
tæmbum brúsa fjóra, Timon eirð uns þraut við
borðid flóra, reis upp, bað um blef og penna, stóra,
bók með nið um lærdóm saman flóra.

13. Fíh, Ment-Gyðja! fíh þu, fíbla dimmleitt
inni, aula buldur þó! Þættu þetri blíðu, bóldans.

þöju þinni, hvar flín þér skjærri sól! Þínir vinir
þá und' leidum sofa, þeirra týt skal blómgast Jökulum
osar, þá góð-mentir lýðir fúfar losa, ljós ei fnggir
Tímóns bleflin vosa.

Smaladrengrinn.

(Smaladrengrur og Öldúngur).

(Sjá Klaustur Þóft 1822 bls. 158 — 9.)

Lagid: Eg synger ifle om Kamp og Krig.

1.

Smaladr. Eg hamingju þrifa, nú heppnast mér
Þið hirtis gaungu-vos flilid segja
Lof fng og fagna, það libid-er!
Mér lærdum audnast um síðir beþa.
I Stóla settur, eg lærðar glettur,
Dg ótal síðan nem' höfðingja settur.

Öldúngur. :: Er það nóg þá? ::

2.

Smaladr. Eg hoppa vil upp úr bekkjum bráðt
Dg búast hrabur til utanfara,
Svo fagni Lærdir og lýfi hátt:
Mér lofstýr mentaðra beri flara.
Um tropp, þá dansa, sín flæðin glansa,
Kann eg fljótt minða í loptinu flansa.

Öldúngur. :: Er það nóg þá? ::

3.

Smaladr. Eg hefst til valða, Greppstjóri verð,

Holl er það frama von. — En talsmaður

Þlefst vinn og mál, þó mælstu' og gérð

Mér teljast lánud. — Ego Sýslumaður—

Eins má svo fara, þú egir mér svara,

Sem Amtmanni, Biskupi, Justitiara,

Öldungur. :: Er það nóg þá? ::

4.

Smaladr. Gullbaldráður eg gleyma skal.

Þeim gærmum, er Smalann fyr-
um freyttu.

upphafinn lágt yfir almúga hjál,

Ansa vart þeim, er sleiktu mér veittu.

En aublegð safna, við uppgang þafna,

Enga í landinu telja mér jafna.

Öldungur. :: Er það nóg þá? ::

5.

Smaladr. Þá elli sedjast og aub' eg fer,

Dg fullur ótta mér stríllinn lýtur,

En strumid málvina stengt er mér

Dg freyttir leibid, er æfin þrýtur:

Mitt nafn, að vanda, sem Merkiss-
landa,

Í Marmara, viti menn, högg-
við standa.

Öldungur. :: Er það nóg þá? ::

6.

Ungann svein hrigði, að enn þá frá'g

Öldungur — hins við sleib svo runnið,

Sem frægt hann hugði — Er það nóg þá?

Og þóttist hér hafa fullvel unnit —
 Hans áform bæði, orð, perle og æði,
 Og síðan stýrðist af Síðastræði.
 ∴ Það varð nóg þá. ∴

S t o f u r.

(Sjá Blástur Þótt 1820 bls. 67, 149, 194, og Sjálmur
 á Bjargi bls. 90. utl.)

Stáldafjöldin.

Sverja helst átt vör horfum í —
 Þ það mætti, oss sem fjæti!
 Stálða lítum mergð sem mý.

Þorkéll Þánkalaus.

Eitthvad þungt umþenkja, Þorkéll! lítst þú mér.
 Þrigð má hug þinn freinkja, hásaunglandi' er fer,
 Reykandi um velli víðt.
 Þ báðum væsum helður hönd.
 Þorfir í loptið blíðt.
 Þrt hann ansa gérði; ekki þenki' eg þar,
 En yrki óð af verði. Áptur greiddi' eg svar:
 Þú ef yrkir þánkalaus;
 Þeinsing, þenna, blek og bréf,
 Þib brag þú sparar og haus.
 T ó m á s h e i l a t æ p u r.
 Tómas. Minn heili, Jón fjæri! það þakka má þér,

Af þvættfingi tómum sí - ruglabur er.

Því, annað ef innfer hann eyrab um mitt

Eg óðara reit hann á byrnar um hitt.

Jón.

Um það, vinur Tómas! mér alfunnugt er

Ad eirir, ei vitid í kalli á þér;

Þar heimskan best unir, sé hún ei það eitt

Í honum, sem loðir, þá veit eg ei neitt.

U m b ú s f a p.

Naung er trú, að sé nú sæll, sá með þú kann vera,
Sveita' og hjúla sinna þræll, Sænda, Súla' og Mera.

Símti Stóttur.

Gaman-kvæði og Vísur.

A. K v æ ð i.

Kvænna Stál.

(Ud. sjá Vinagleði bls. 171—3.

1.

Staparinn leit þá ný - stöpuðu jörðu,

Óstaptra manna hann forlögin sá,

Og, svo hann gicæfi þeim sætt meður hörðu,

Sagði hann: vinberin vaxi þar á!

∴ Hann enn nokkra dymmu í hlutunum fann,

Þann laub: Stúlfur verði! -og bymman
burtrann. ∴

2.

Þinna góðgjörðir með gleði vér blefsum,
Gjörðum þeim nýlega kvæði til hrófs;
Brædur! á Guda þó hýrgun ofs hressum,
Hvæð skal það ynbi við þessara kofs?
∴ Mót stjærustu sólum eg lampanna ljós
Egg, sem vín = perlur við Stúlnanna broð. ∴

3.

Þenda stauþ öllum, á barma þau fylla
Ver ofs og Systurnar heidra í stað!
Elsta lært gétur, sjá enn kann það illa,
Dgiptur bónda fljótt verða má að.
∴ Eífelt munu rætast þau sannyrðin hjær:
Sér átti hværr hýru, á, ellegar fær. ∴

4.

Þú, sem í elta = bands farsælu festum,
Fulltrúa vinkonu límdur í flaut,
Þorsmeft með himinsins fagnadar bestum,
Þaðmaft og gleymir þar sérhværrí þraut,
∴ Þekkt' hýr þína luffu, þrif stauþið, gíf þrif
Þeim Engli, er þessa flóþ þér Paradís! ∴

5.

Þú, hværs von = glada, sér hræðar að sýnda,
Heilla tafmarki, áft = brennandi sál,
Stjæran þá brofir, kannt hinbrunum hrinda,
Hværrí fær drett í kofs armæðu stál,

Af þvættingi tómum st - ruglabur er.

Því, annað ef innser hann eyrab um mitt

Ög óðara ref hann á byrnar um hitt.

Jón. Um það, vinur Tómas! mér alskunnugt er

Ad eirir, ei vitid í kalli á þér;

Þar heimstán best unir, sé hún ei það eitt

Í honum, sem loðir, þá veit eg ei neitt.

U m b ú s t a p.

Naung er trú, að sé nú sáll, sá með þú kann vera,
Sveita' og hjúla sinna þráll, Sautá, Súa' og Mera.

Símti Slokkur.

Gaman-kvæði og Vísur.

A. K v æ ð i.

Kvænna Stál.

(Utl. sjá Vinagleði bls. 171—3.

1.

Skaparinn leit þá ný - stöpuðu jörðu,

Óskaptra manna hann forlugin sá,

Ög, svo hann gicæfi þeim sætt meður hörðu,

Sagði hann: vínberin vaxi þar á!

∴ Hann enn nokkra dymmu í hlutunum fann,

Hann bauð: Stúlfur verði! -og bymman
burtrann. ::

2.

Hinna góðgjörðir með gleði vér blefsum,
Gjörðum þeim nýlega kvæði til hrófs;
Brædur! á Guða þó hýrgun ofs hressum,
Hvæð skal það ynbi við þessara kofs?
:: Mót stjærustu sólum eg lampanna ljós
Egg, sem vín - perlur við Stúlnanna broð. ::

3.

Benda stauþ öllum, á barma þau fylla
Ver ofs og Systurnar heidra í stað!
Elsta lært gétur, sá enn kann það illa,
Dgiptur bónda fljótt verða má að.
:: Efselt munu rætast þau sannyrðin hjær:
Sér átti hværr hýru, á, ellegar fær. ::

4.

Þú, sem í elta - bands farfælu festum,
Fulltrúa vinkonu límdur í flaut,
Forsmell með himinsins fagnadar bestum,
Fadmað og glemmir þar sérhværrí þraut,
:: Þekkt' hýr þína luffu, þrif stauþið, gáf þrif
Þeim Engli, er þessa flóþ þér Paradís! ::

5.

Þú, hværs von - glada, sér hræðar að sýnda,
Heilla tafmarki, ást - brennandi sál,
Kjæran þá brofir, kánnit hindrunum hrinda,
Hværrí fær dreggt í kofs armæðu stál,

1. Þú farfæli bróðir! þinn saungur, æ fé:
 Sér þýru hvört bróðir, sem mína fæ! 1.

6.

Þú, sem af hriggvum andvörpum ei lætur,
 Enga fær lífn af hjrt = brofandi von,
 Vesæll, af forlögum gabbadur grætur,
 Þó gelli við háðs strekar þinn sön,
 1. Bænt glebinnar seinna! og fé nú þitt gæð
 Samfagnandi allra og bróður þíns með! 1.

7.

„Hátt hljómi“ í staupanna hvellandi tónum!
 „Hátt hljómi bræðra samstemmandi rausti:
 „Broðleitar Stúlkur með hjærlegum Konum,
 „Kys eg ofs lífi til heilla og trausts!
 „Eftunni til heidurs allt hljómi lífs mál:
 „Hér fríðra Góð = Evnna og Stúlkna sé fál!
 „Eftunni til heidurs allt hljómi lífs mál:
 „Ó Konur! ó Stúlkur! æ fögru! yðar fál!“

A s t r í d u r.

(útl. Vinagledi bls. 176—7.)

1.

Astrídur var fögur, óspjöllud og góð,
 Kubveldt hennar hjarta að heigja,
 Minnarnar þær vóru sem mjóll og sem blóð,
 Eft sólu sú hýreygða meyjja,
 1. Við hálsinn útslörudu hvítann sem mjóll,
 Hríllokar og dásíða streyttu menpóll, 1.

2.

Hún fœdur' sinn elskab' og elskub var, ein
 Hans elli fœgnubur, úr máta.
 Hans gleði var hennar, bygð vinkona hrein,
 Hún ei mátti vita hann gráta,
 ;: Hún fær þó lyst == stúlkunum helbur tama ==
 Af hvörju, veit Drottinn, == að heita mamma. ;:

3.

Ættfullum með augum og fœlnandi sinn,
 Framstjálfsandi bænum í svorum,
 Menjunnar órólegt útmálandi sinn'
 Með titrand' hún skamar út vörum:
 ;: Minn Fadir! minn Fadir! æ mína bæn heyr,
 Eg megn til andvarpa í leynd hef' ei meir! ;:

4.

Berjólfur fá tvíki og st-glæði sveinn,
 Mitt færir þel innsta og partar,
 Mig freisti' hann í laumi og lysti aleinn,
 Það kom svo hann skal == mínu hjarta ;
 ;: Eg finn og í huga þann fœgnubinn ljóst,
 Að fengi og þrýst honum upp við mitt brjóst. ;:

5.

Æ! leyfðu, ó Fadir! æ! leyf mér augljóst,
 Þá líffins ómetandi gleði:
 Að þrýsta Berjólfi þjett upp við mitt brjóst,
 Það leyf mér, hýr Fadir í geði!
 ;: Ef ei == stöðva dauðans hér stelfing, er þá
 Skal flengja mér fœlum í fadmann þinn ná! ;:

6.

D stúlka! með álefsd hann ansar, ó barn!
 Ei trúir þú lengur þeim fanni,
 Sem opt þér eg sagði: að illt einatt starn,
 Og narri vorð hnattar og glanni,
 :: Ut- marga = hló bygða við misfir jómsfrú,
 Minnst' ekki þíns Herjólfse, haldr' bygðinni trú! ::

7.

Eg ættd hef' elskad þig, sem mína sál,
 Sárt lástu mér ættd á hjarta,
 Eg óska þú varist hér eptir allt tál,
 En fjálf, þurf' eg yfir þér kvarta!
 :: D stúlkur! vor-blóminn ber of-litid af,
 Dpt gleymast heilæðin, er fadirninn gaf. ::

8.

Astríðar hér sefast óþoluga sænd,
 Andvörpin í tárnum burt-líða,
 Hún þekkir sitt afbrot og hans kysir hænd,
 Og honum æ lofar að hlýða.
 :: D stúlkur! þær grillur svo fljótt líða frá,
 Sem fæðmun af einni um gipting þær fá! ::

Yngis = stúlkan.

(Utl. sjá Vina Gleði bls. 178—9.)

Lagid er, sem við Odds = brag.

1.

Góður vinur ríða réð,

Til ríkis - stúlku bíðil með,
 Þó svo snemma fadírinn fljóð,
 Fús ei gípti, hótin góð
 Gæsti sýndi, glabur nærsta gébs um flóð.

2.

Hann til borðs, með hestdar síð
 Hínum haud og stalbra víð;
 En, þó fadírinn innti' ei þar,
 Erindi hvört gæstins var,
 Vísi ungu varinst að gæta' í vonirnar.

3.

Hún ágíttar: eitthvab má,
 Í efni vera gæstur sá,
 Strax til borðs var bodinn hér,
 Buftar hann æði djúpt fyrir mér;
 Hvört erindi hans og þvi mér hulib er?

4.

Hvört ei snerta mun það mig?
 Mædurinn aptur hefir sig,
 Víð el - staup von - góður hann,
 Vinar fylgja málum ann.
 E! minn Herra! aldrabur fadír ansa vann:

5.

Víð eg halbíð að fé ei
 Abilgjarn þó svári, neí!
 Of ung dóttir elta - frú
 - Dæd er að verða sú;
 Hún er fyrsta fjórtán vetra fullra nú!

Því stútan aðkom þar,
 Einn á borbib rétt innbar;
 Fadir! með hvað fórnub þér?
 Þjórán vetrar naumt ef er,
 Dfur = mikib Þdur stjálta, innti' hún, fet.

Síðan þetta sögb eg var,
 Sjö eru liðnar vikurnar.
 Hvört lét fadirinn hana þá.
 Haptlaus? þarum ei tjá
 Sögurnar; nei, satt mun best að segja frá.

Dráste fjölba miklum í
 Menjar úngar spyrji' að því;
 Til huggunar þessum þá,
 Þetta stjálust vitna má:
 Sadirinn sneiptur stjódib strax lét festa
 um ná!

Kínsetu = drengurinn.

(Sjá Vina Gledj bls. 182 — 3.)

1. Fadir! þarna sjá um sinn (og synir hattu meður)! engann lífa eg þess sinn, innib nafnib Fadir minn!

2. Gleppib mér, svo megi' eg sjá! meyjunnar tit

hann æðir, hana afasur hærst á, hana igrundar best sem má.

3. Nibur lúta hníst ann, umgjörð hennar stöba, eða' á tær sér thyllir hann, tengir úr hálsi lengst sem kann.

4. Hörund lítur, hals og rinn hennar, brátt svo stundar hann í kofann aptur inn, að einu spyr eg, Fadir minn:

5. Kjært hvört það ei þú er? að elsta góð-ann fædur, þó enn framar þetta ver, því svo frábært virðist mér.

6. Regns eg boga fagranti sinn, frðara víst er þetta, upp hoppaði albráð sinn, ef það sænd, Fadir minn!

7. Komid Fadir! meit el má, minn sú sagta gjöra, og hennar heiti innb. frá, ansaði kallinn bístur þá:

8. „Það fugl, ljótur, illur er, ónýtt gjæs-ar = tetur;“ hvað sem kallinn hrópa fer, hinn til gjæsar slýtir sér.

9. Betur vilði eg þekkja þig, þýbust Gjæs! æ fýngdu! til fædur stunda fatur stig, Fadir! sagði hann, bænheyr mig:

10. Eg stund glöba albrei fæ, ef þá gjæs stal misða, þess mér, Fadir! unnid æ, eg hana labi hetin að bæ!

11. Kall affegir: of = dýrt er, aðlenpt Gjæsar-yndi; þó hann sveyi og hrópi hér, hinns það eigi ferðum ver.

Björgólfs Afdrif.

(Utl. sjá Vina Gleði bls. 185—7.)

Lagid er: Hjelubú tveir í húsi forðum.

1.

Albrei gleymi eg úr þessu
 Dfallinu, á Þorláks-mesku
 Hann Björgólf, sem henda réð;
 Sú ógn bendíng er fyrir aðra
 Upp frá þessu við að bætra
 Og kjaða minna kvennfólkid.

2.

Heitt Björgólfur unnti Ástu,
 Enda var hún með þeim flástu
 Vífum, síft þó vilði hann;
 Bonarlaus hann vakir nætur,
 Þolar, stynur, emjar, grætur,
 Heims úr naud sér hrada vann.

3.

Æ! þú tigris' sálín svartá!
 Ego kvad hann, þitt finnur hjarta,
 Litla ró und líf eg er!
 Vel! þér gebjast skal! hann stundar,
 Skjótt uppá fjall-snos, til grundar
 Framm-af þáðan feigur === sjer!

4.

Watnid trúi' eg víðar meiga,
 Bægri dauða kjæfa feiga,

J þæar - læt því rekkur rann;
 Þyrr' enn hann á vomb sér vedur,
 Þappar hann upp á land og fædur;
 Strateans kulda' eg þoli' ei þann!

5.

Lunda - bagga einn sem áttu,
 Erfkígjum ei leyfa máttu,
 Júnir hann og eta fer;
 Ástu sjer, með hálsum hvasa,
 Hann strax barðann sundur - krassar,
 En - - - Lunda - bagginn barði er.

6.

Takir þú eytur trúf' eg valla,
 Þorsótt veiti náð að falla,
 Þar með öll þín þjáning dvín!
 Strax hann nauda stórra lénnir,
 Staup því laubinn fimur útreppir,
 Þarma - full með - - - brennu - vín.

7.

Á þengja sig er halbin æra
 Þjá þeim enstu skal það læra,
 Um bita snöru binda vann,
 Þenni svo um hálsinn smegir,
 Þásta - lítill það eg segi,
 Þitinn var - - - jafn - háð og þann.

8.

Minnst þer á og mig hægt veitir
 Kenn í rekkju' að lafni feitir,

Ad hátta' og kœbja heim hann fer,
 Grúfir, svitnar, geispar, hrytur,
 Góðra værða' og drauma nýtur,
 framm til þess að full-ljóst er.

U n g i S l a g a r i n n.

Eptir Arkger.

(Eja Vinagleði bls. 191 — 2).

Egib er: Þjer hefir margur svo hættulegt þrjá.

Styrmis birtu þeim Skaparinn ann, stílt mér hann
 elsti og drekki, þá kann; úr því hjá Charon *)
 að fest hefir fót, fá góða ástir og vín nótt.

2. Hjá víni' og ástum eg lærbóminn leit, ei
 lærði eg á stjörnur, en tíð mína veit, úr því ei víf-
 um og vín = tári ann, veit eg mér allnærri
 dauðann.

3. Farsælb, er yðjumeinn fýfir að ná, þú fær ei
 með speli, tíð sóast þar á, vinur! að eins hana veita
 má hér, vínid og drósanna koss þér.

4. Elki súr andlit mér aprá geistleg, að flarka
 virðtur þann lystuga veg, þeim mun eg elki útstá-
 adur af, úngar sem drósir og vín gaf.

5. Góður og nábugur Alfadir er, ofs því til

*) Charon birtuðu Gríff og Rómverf þáld, vart ferjumadur
 allra dauðra yfirum fljótið Styx á nedri bogdum; ástrýilegur og
 illur tali með lélega þjenu.

lífnar hans vitla leysir, forsmell að himins, þá
huggar vín harm, höfum vér drósfanna við barm.

6. Gæðanna flárstu bíð góðum vín nú, greitt
súpir, elstir, fært elstædur þú! lofid í dauða er
lystingum, þó lifdi hvörr áður enn burt = dó.

7. Þát vín og ástir þig lifga upp þá, lystingum
dauðinn senn kippir þér frá, því, veitist þér elli þú
verða mátt = enn, hvað verr enn allt annað, byggenn.

* * * * *

8. Ego hjalar úngur, hvørs óvita móð, æfir vín-
þrúgunnar tælandi blóð. Þís í Guds ótta sig gleð-
ur og dygd, glatur í von kvædur heims = bygg.

Besti Seimurinn.

(Ull. Saman og Alvörn 1 B. bls. 47.)

D Brædur! umfram allt þér egid

Heims yndisfullu ment

Að læra, heibra hana megid,

Því hún best verður hent

;: Til gleði, þjóð hún þökknaft má,

Eg þar skal vedja' uppá. ;:

Hvörr hellst sig eptir henni' að laga

Rétt hefir numid, kann

Að kysa, súpa, fjæti haga,

Því kómst af dável hann,

;: Sú öll gladværd mun auðnaft þeim;

Sú á við bestann Seim. ;:

(7*)

B. V í s u r.

D i s t i c h o n

yfir Jóni Gudmundar Gíslasonar þá er hann kvæði
Stálholts Stóla.

I, bene mansisti, redeas mercator ab India,
qua bene sedisti, sede recede bene,

(A íslensku, lauslega snúð.)

Görbu, þú hefir verið vel,
Verðslabu' í Austurheimi;
Þaðan svo, hvár settir stél
Í sóma, heill þig teymi.

K r a g a = V í s u r.

1. Nú er Kragi lagður líf, Leitrár þjóninn
trúi; hans eg sakna, hans var ríf, heill á mínu búi.

2. Margopt bera mífid vann, mögla kunni ei
fletta, björg dró hér í margan mann, mig ei kunni
að pretta.

3. Elbsta byggan þar eg þjón, þrái um landið
viða; sem mig var það sœla ljón, síst vann nœb-
ra og stríða.

4. Þirðing Kragi veitist stór, vakt hann fleg
umfringi, hempuðekkur himintór, hræ upp næmi og
sýngi.

5. Hann er lífi hafinn frá, hann lífríðu bldur,
honaum landi lífsins á, lífudum stáldib rldur.

6. Ad öskra þýrið þó, þyggst sinn hertu víður, hend-
ing, maður, það er þó, þér ei fari miður.

Stjörnu - Vísur

af Síra Sigurðar Arnasonar á Gálfi.

1. „Þá upphæðir báða - þýr Doctor Krage-
rdur,“ á Stjörnu Klerkur stada stír, stígna neð-
ar bíður.

2. Lét henni varla laustra' um grund, létta ferðir
manna, byttjan flyssub fála fund, fær ei upp-
hæðanna.

3. Þýrst fléttgöma mjúkt ei má, með í fundur nula,
japla til Snjósta' úr jární þá, jarla þarf henni hula.

Þeir Benidikt Grøndal kváðust á Beinafellingarvísur.

Eg vil leikum eins og fyr, áður enn færum þér-
an; Benidikt verður að þíða þýr, blefsunarlaus á
meðan.

Grøndal hafði áður sagt:

Stíllilegur Stúdentinn, stundum hjá mér ríður;
gjarnan ungum gefur inn, gömlum ekki síður.

Þá er M. St. var búinn að stíla Sinne
Landfógeta - reikningunum.

Þér mun eg hægga finna fríð, og sjárin's næga
safnib, Leirá þægu lasa víð, og Þögmanns fræga
nafnib.

Þá hann flutti frá Leirá að Innrahólmi.

Þér þó hægga finði eg fríð, og sjárin's næga

safnið, Leirá þægu laus er við, og Þegmanns fræga nafnið.

Um veðráttu far.

Út að bræða' hann eg nú fer, inn að snæða þar eptir, veður gjæða = gott nú er; Gud á hæðum lof sé þér!

Um lopt víða æbba stý, sem auða fólða mönnum, aðlaft hríða er á ný, eingin blíða fylgir því.

Um lopt víða eingin stý, auða fólða mönnum, upp-rof hríða er á ný, ynbi' og blíða fylgir því.

Olasur Smibur øftu = bil, ában tvíl = laust gjörði spá; fólgu, sem að fálbi yl, fólðu margir undir þá.

Um Almanak.

Almanakib gjörift grett, — gaman er á að líta — framant þakib furðu nett, farfanum gráa og hvíta.

Þann fór eittsinur að berja á túni.

Þelb eg valla hæfi mér, hlafð á velli merja, aðallinn kvasast, ef hann fer, út á tún að berja.

Til Schagfjörðs er Gunnar póstur var orðinn
þpolinmóður að blíða eptir bréfum.

Þúinn er Gunnar að hólva mig ærann,
þúinn að hótá að gánga af stad;
en hann að klára eg finn mig ófærann,

nema fáí eg yðar góða lífsinni að.
 Mægilegt kaffe og vístir eg vil
 vintári meður nú bjóða' yður til.

Stúlkur fóru í Laugar.

Gótti laugar svanna fægur ösin,
 saman haugast vandræðanna kósin;
 rignði, hvesti, rumbu brestir, ruku af hesti
 glera lesta glösin.

Vid dóttur sína:

Borðaðu með mér blautan fífl, broðleit hringa reinin,
 tærilátust tins af dífl, takt' út úr þér beinin.

Þvedid vid dætur sínar þá þær sátu á kné hans.

Hvar er stúlkun rjóð, rjóð,
 rjóð einsog heitt blóð?
 hún er þarna þýð, þýð,
 þýð einsog sól blíð;
 hvar mun fegri frú, frú?
 frú er eingin til sú;
 hværr mun hana fá, fá!
 fá skal eg hana, já, já.

Um stofu smíðid á Innrahólmi.

Höndum smíða hestan sín, hroðurá skal hér leita:
 lögð með þýðdi loptin mín, laglega smíðub heita.
 (Þodvar Sigurðsson hafði lagt, Páll
 Sigurðsson þiljab.)

Stúlka-vísur.

Þegar misfi' eg meina, mun eg hysa verða,
einatt hysa' í áttina, auðs hvar flísar gerða.

Þessja' upp strompa vssin End, ef vilja trompa'
um stræti, mörg er glompa mýrum á, sem mey í
pompab gæti.

A mæbba meyar brún
 middegis blundur rann, -
Med andfælum uppstøff hún
 Dg tjáði draum þúngann:
All er ánægjan svipt
 Utséð um luffuhag,
Bart mun eg verða gípt
 Binnist það ekki' í dag!

(Þetta er líkist til kvæðis eftir upphafinu á
Dessels Opera „Kjærlighed uden Strømper“ sem
er þetta:

„Du albrig bliver givet hvis det idag ei steer“
o alt for fæle Drøm &c.)

Til Sira Þorst. Sál. Sveinbs. á Gestu.

Gellert! þín eru þýðstu kvæði lúin,
þótt skal mín að séu þér íslendst búin;
fram að Gestu
færdu Presti

Þitt forna vesti
hann fær þó best við snúð.

Skrifað utaná bréf til nafna hans.

Bréf þetta ef verast kann
í bæar- forp vitti menn
að snúðra upp eiganðann
átti við þolla' og fen,
einhvör midan afhendi
Magnúsi úngum Stephensen.

Utlagt úr dónskum Sálmi gömlum.

(Sjá Klaustur þóst 1821 bl. 45.)

Lítt lítnar þá, þó Lucía lærum þyfti,
Þrætt heimi frá, með hópnun stóra, svíptu
Þel þér til Seðlu, Seðlu, Seðlu,
Í hennar dymmu gjá.

Nóta við kvæði.

(Sjá Klaustur þóst 1823 bl. 126, 4ða erindi.)

Þvar er gras? og hvad er að flá? hvort um
gróðurlausu, í norðan- bállum bjarga má, berja
móð- hausa.

Utlagt úr Peder Paars 2. Bók. 3ja
Saung nidurl.

(Sjá Klaustur Póst 1824 bls. 191).

—
Eg bíð Gobin æfi = lof við mín :
Í Mann frammar mína sál ei senda,
Sú í Rú að helður megí lenda,
Ósnu byggja, yrmling, maðf eða svín.

—
Ritab á Al. pósts Korrektúru No. 1. 1823.
til Schagfjerds.

—
Uptast og fremst er égna gífð,
Artíð þar tómlegt, magurt, vífíð,
Sólar, þó lítill sjáist mót
Sólar = ódurinn sig útglenfir.
Sortaleg gróf hvar Arngrim spennir,
Þyrðist hún opin, vís og ljót.

